

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

ÚTERÝ
16.5.1978

Hnací silou jazzu byla vždy činnost a touha dostat se dál a zkusit něco jiného. V případě Pražských jazzových dnů to však dělat tak, aby nové nebránilo v uplatnění starému, aby mýtus současnosti nezastítil již prověřené hodnoty, aby neworleánský jazz nebo raný swing měl před publikem stejné šance jako hudební trendy konce sedmdesátých let, aby začínající hudebníci měli předem nezakrytý výhled na cestě směrem k profesionálu, aby všichni solisté se mohli podle libosti vyjadřovat jazykem jim nejbližším, a konečně, aby k tomu mohlo říci své i publikum, jako jeden z nejautoritativnějších činitelů při tvorbě dalších ročníků Pražských jazzových dnů.

Proto jsme letos vycházeli z toho, že Celopražská přehlídka amatérských jazzových a rockových skupin by měla mít hnací moment, tzn. být soutěžní /hlasuje publikum a porota složená vždy z jednoho zástupce kapely/ a vítězové obou kategorií se představí pozití v Lucerně. Po lonském, ještě nesoutěžním, úspěšném souboru Jazz Fragment a Tlůn, které sekce SH doporučila na Československý amatérský jazzový festival, kde oba celky získaly stříbro, je pravděpodobné, že se dnes a zítra dočkáme jejich následovníků.

6x BY PŘED SESTYMI

Tematické koncerty v Lucerně zahájíme večerem uigandu nebo kapel v rozšířeném obsazení /čtvrtek, swing, mainstream/, souborům, které na Jazzových dnech ještě nevystupovaly je věnován pátek /styl: od Billa Chase přes Hancocka po indickou hudebnost/, večerem experimentů se dá nazvat sobotní koncert /čtyřicetiminutová skladba pro čtyři klavíry a sbor s dílny konceptualistů, rockšjokes, kompozice pro basklárinet a klavír improvizovaná africkými zvuky, které jsou tabu atd./ a první polovinu Pražských jazzových dnů uzavřeme odpolední a večerní jazz-rockovou dílnou /mj. s ukázkou tvůrčího využití laserové techniky pracovníky Vojenské akademie/.

Protože hlavním těžištěm jazzových dnů jsou kluby, bude jeden z pořadů Pražských jazzových dnů věnován klubovému vystoupení v Malostranské besedě /pondělí/,

další den proběhne v Městské knihovně samostatný koncert Pražského bigbandu Milana Svobody a ve středu následuje další program v Lucerně /hned tři premiéry/. Ve čtvrtek bude patřit Městská knihovna tradičnímu jazzu a v pátek skončí jedenáctidenní šesté Pražské jazzové dny plavbou na parníku.

Kromě "velkých" akcí proběhnou v divadle hudby pořady o konceptualismu a punk rocku, v sále U zábranských přehrávka snímků z polského jazzu a rocku a samozřejmě, že nebudou chybět ani jam session, které budou v Parnasu od čtvrtka do soboty / 18.-20.5./ vždy od jedenácti hodin večer do tří ráno.

Na letošním ročníku je významné to, že téměř všechny soubory přichází s novým repertoárem, rozšířeným obsazením nebo s neotřelými nápady, že chtějí této ojedinělé příležitosti využít jiným způsobem než jsou navyklé ze své denní praxe.

Šesté Pražské jazzové dny jsou první akcí Jazzové sekce od schůze členů JS dne 9. dubna 1978 v sále Hajnovky, kde byly poskytnuty neztencené záruky pro další činnost Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR. Jsou poděkováním za podpis všem přátelům jazzu a rocku v ČSSR. /s/

PROGRAM DNES

DIVADLO HUDBY 16.30

Nové umělecké směry druhé poloviny šedesátých let

1./ Stručné seznámení s minimalismem, land artem, a body artem /napsal K. Srp, jr., novoří J. Jonáková/

2./ O dvojznačnosti proutěného křesla /ar. P. Rezek/

3./ České umění akce /napsal K. Srp, jr., novoří J. Jonáková/

4./ hudební ukáзка: Phil Glass

5./ Diskuse / účast příslibili - Karel Miler, Petr Štembura, Jan Mlčoch a Jiří Kovanda/

Pořad připravil Karel Srp, jr.

Upozornění: z časových důvodů se možná neuskuteční bod 4 nebo 5. Otázky do diskuse omezujte o přestávce

ELEKTRICKÉ PODNIKY KDP / 20,00 h

5. CELOPRAŽSKÁ PŘEHLIĐKA AMATÉRSKÝCH

JAZZOVÝCH A ROCKOVÝCH SKUPIN

Lod, Žába, Jazz tělo, Aqualung, "4", JPR aj.

ZÍTRA

17.května středa 20,00 hodin
Pokračování přehlídky v Elektro-
podnicích /oba večery soutěžní/
FOK, Bluesberry, Expanze, Elegie,
Synt Art Jazz, Švehlík, Jazz Dance
P. Towna -konferuje Miloš Čuřík

ČESKÉ UMĚNÍ AKCE

„Při vši problematickosti věcně - ledu bycn své umění zařadil do směru, jemuž se říká body - art“, odpovídá Karol Miller, „to je dnes zaběhnutý termín a používá se pro díla, při nichž umělec pracuje se svým tělem“.

Miller se tělem zabývá od roku 1972. Jedna z jeho prvních akcí jsou lamity. Vyčleňuje v nich tělo ze světa věcí v samostatný objekt. Aby vytvořil prostor bez soviastlosti v němž by osovobozené tělo lépe vyžilo, stoupil si před světlo zeď. Tak dosáhl čisté neprostrovosti. Od roku 1974 se začal zajímat o uchopení nebo změnění nekonečného prostoru, jako jsou např. scenodiště. Jejich zvláštní realita existující bez předemné povahy Milera zaujala. Podobné jsou Dotyky kdy na ulici našel tři závažné body ke splnutí a vztoupení do její reality. Dotkl se postupně krytá malých uličních kanálků. Základní myšlenka v díle Cítěn čerstvou travou byla v setkání těla s právě narostlou, ještě intaktní, jarní travou. Miller leží na prsou a celým tělem se tiskne k rostlinám, jež nas „opravdu vnímají“ jak dodává. Miller je především oásmíkem těla, nevytváří riskantní situace, jako akce dýchání vnitřní poetikou někdy až filosofickou meditací jako např. v díle Svátý Já.

Účastníci se začali v jeho akcích objevovat v roce 1976. Nepojímá je tradičním způsobem, disponuje s nimi. Zúčastňují se pouze tehdy je-li jejich přítomnost v díle zakotvena. Používá se jako materiál nezbytný k vykonání akce. Je tomu tak ve věci Bud se mnou. Miller si lehl nahý na podlahu a přikryl se dřevěnou deskou. Před sebou položil své šaty. Proponoval čtyři možné reakce - někdo se na něj podívá /nebyl pod prknem vlnět/ nebo za ním vlíže /vynecel místo /ro jednoso člověka/, třetí řešení tkvělo v možnosti, že si lidé uvědomí jaká je Millerova hrozná zima/ ležel na kamenné podlaze asi 46 minut/ a někdo noží šaty pod uesku a nakonec, že někdo šaty odnese. Každéno účastníka jedna z možností napadla, ale všichni neočekávané použili páto. Neudělali vůbec nic po třicetvrti hodině odešli.

V Medovém polibku seděl na židli umístěné v rohu prázdne místnosti s hlavou zvrácenou. Na rtech měl silnou vrstvu medu. Millerův asistent oznámil: „Umělec vám dnes nabízí medový polibek“, body artista tak tělo zpředmětnil uocíal z něj zboží. Účastníci jej mohli použít jako srotřebního předmětu. Asi po deseti minutách vlnání jedna návštěvnice hubičku přijala.

Petr Stembera o těle říká, že je nejvíce vystaveno světu a pro každého z nás je to nejbližší materiál. Při akcích si často vybírá materiály, které mohou vytvořit jeho osovložení. Přiladím by měla být akce její elementy, kdy si klekl před rozžhavený teplomet. Na prsu si přítiskl sklenenou desku se salenárněkým tmelem. Zkoušel, který z materiálů dělu vgarží. Akce skončila poálením a Stembero-

vým útekem od teplometu. Jindy pozval účastníky do prázného bytu, kde na jedné stěně visel terč, u protějščí strany stáli lidé. Stembera si připravil dětský luk, šíp měl kovový hrot/ a vystřelil do terče. hrot druhého šíp obalil leukoplastem a namočil do lávničky s nápisem Jed. Nežnul tětívu púdice se otočil a vystřelil do diváku. Umělec pracující s lidským tělem končí často v narcismu. Čím dál více se do této polony dostává a v některých akcích může jít pouze o tuto záležitost, jak dokládá serie tři narcisů, realizovaných v průběhu let 1974 - 1976.

V Tereziánské pevnosti vystoupil s biografem. Je známo, že během nacistické okupace seděli zatčení neaybně v Petscnové paláci dlouhé hodiny proti bílé zdi. Při sebelepší pohodu je dozorce udeřil. Stembera situoval děj do bývalého koncentráku. Seděl v samotce a upřeně se díval na zeď. Dvěře do cely byly otevřeny. Vedle Stembery stál stul s očkama a na něm nápis: „Poušli se bítje“. Mnozí návštěvníci jej při prvním pohledu považovali za socnu, protože ve vedlejšícn místnostech probíhala instalace výstav. Nikdo z nich však neřekl, proč prán této cely. Na tématickou výstavu Příroda vytvořil Stěpování. Zavedl si do žil, větvičku stromu, držel ji tam celé odpoledne, ale pro prudkou bolest akce skončila odpoledem na pohotovost. Soucenně jae Stemberovi o co nejšířší vztah jedince k okolnímu světu. Vedlec se roznoduje nekolik tento svět „řijmout. Koj obsahuje nebezpečí riskování, ale akce jsou tvořeny dokonalým ovládnutím těla a jeho přizpůsobením dané situaci. Stembera chce, aby u jeho akcí zůstala volnost výkladu. V akci Dvacet minut se Jan Mlčoch ocitá samotem před ostřím nože. Pohnul šepel je závislý na vybraném divákovi. Akce probíhala ve větší místnosti. Mlčoch přišrouboval jeden konec ocelové pásky k podlaze, druhý byl volně opřen kolmo o stěnu. K tomuto konci připevnil nuž. Jeden z přítomných si sedl na posuvné prkénko se zářezem jež se mohlo volně pohybovat dopředu i dozadu. Mlčoch si sedl ke stěně před ostřím nože. Pomocníkovi řekl, že kdykoli pozoruje pocit nervozity, tak se má posunout o libovolný úsek dopředu. Akce se odenrávala ve tmě, aby byl Mlčochovi vidět do obličje měl před sebou svíčku. Ve dvaceti minutách, tak měla akce trvat dlouho, se autor dobrovolně podřizuje vnějšímu světu. Je zcela závislý na jednání člověka z venku, scvnálně si vybírá co nejjasně známou tvář. Je oúštěn a jeho budoucí osud závisí na duševním ovládnání.

Jedno odpoledne si vyřadil v Tereziánské pevnosti samotku číslo 13. Místnost přudělil napříč sítí a vlezl do zadní části pou okno. do přední postavil židli. Přesně v pět hodin zapnul magnetofon, také si vzal sebou fotoaparát. Dvěře cely byly otevřeny postupně

přicházeli lidé, někteří se posadili a chtěli s Mlčochem mluvit. Hovořili k němu, ale on neodpovídal. Jenom nanrával jejicu hlas a fotografoval jejicu tvář. Přesně za hodinu vyřnul magnetofon a odešel. Lidé se snažili navázat kontakt s někým kdo pro ně svou existenci nepřipouští. Pouze zaznamenává tváře a hlasy. Pro zúčastněné vytvořil situaci závalou pouze na nic. Proč jej někdo nevyřvobodil z umělého zajetí, nepřekročil omezení navržené autorem? Mlčochovi se podařilo vystupovat pocit rezignace a odcizení. Ocítnul se sám před neschopností světa něco pro něj podniknout. Dělal co mohl, ale od druhých jistě očekával pomoc, která by nepřišla, jen ve slovní formě.

Na kluzišti sesbíral kusy ledu, nasypal je do umyvadla a ponořil do nich ruce do úpiného ztuhnutí. Předem si na stěnu přilepil fotografie a nořícím Veletržním palácem. Po určité době zmrzlé ruce vyndal, podalil se za stůl ruce položil na jeho desku a upřeně se díval na ohen sálající z fotografie. Rozpor skutečného chladu a fiktivního tepla v Mlčochovi zřejmě vzbudil pocit normálního psychického stavu. I když bylo vcelku jedno o jaký požár se jedná, důležitá byla přítomnost ohně, posílá na sebe udání se slovy: „Já jsem zapálil Veletržní palác.“ Do akcí Jana Mlčocha vstupuje často okolní svět. Někdy náhodně, jindy si jej námět akce přímo vyžaduje. Riskování není u Mlčocha vždy nejdůležitější, hlavně zdrazňuje vztah performer a okolí. Vnější svět se záměrem jeho akcí musí podřítit nebo se jej snaží sám zaktivizovat.

Tvorbu Jiřino Kovandy můžeme z vnějšího hlediska vztahu k divákovi rozdělit na akce, kterých se účastní pozvaní lidé, náocni chodící nebo probíhají beze svědků. Vnější je spojuje autorovo citění a uchopení reality. Prolná se s ní nechá jí na sebe působit. Touží po nejužšímu prožití akce během spěti s okolním světem. Prvou akcí je Polibek. Dokumentují jej tři fotografie. Na dvou vidíme tvář jeho přítele a přítelkyně, na třetí otisky jejich bosých nohou v měkkém betonu, které zůstaly obtisnuty na místě. Velmi zajímavou akcí ve vztahu performer a běžné události je Divadlo. Kovanda stál opřen o zábradlí na Václavském náměstí. Jednal co nejnormálněji, aby neovbořil z navyklé životní situace.

K fotografii dodává: Chová se přesně podle předem napsané scénáře. Gesta a pohyby jsou voleny tak, aby nikdo z kolemjdoucích netušil, že sleduje představení“. Nastalo nejužší sližení akce a události. Lidé nic netuší, pouze vlnímají opřeného člověka. Kovanda dokazuje, že se akce od běžné události liší svou programovostí. Autor j. sám jejím účastníkem, jen on si uvědomuje představení a sleduje uení kolem. Akce je vady napsána nebo zaznamána v představe autora, a pak následuje provedení. Výsledek může být často odlišný

od původního záměru. V kontaktu jsou zachycena střetnutí s protijdoucími chodící Kovanda do nich vrážejí nebo se nepatrně oteví. Participuje v díle nevědomé kolemjdoucí. Menší silnou formou se stávají účastníci,bleskové akce. Náhodná věc, která se může přinášet při chůzi každý den, je dokumen-

taci vymezena a programovostí určena. Základní význam Kovandova díla leží v pronáznutí do reality a splynutí s ní. Často se jí nechá dobrovolně unést. Kde tedy končí realita a začíná performance? Oba pojmy se u Kovandy prolínají, často spojují, jsou jeden na druhém závislé. Jak dokumentují kontakty,

bez náhodného chodce by se nemohla performance konat a oba dva účastníci se dostávají na stejnou úroveň. Do anonymity vstupuje autor a vystupuje z ní neznámý člověk. Rozdíl mezi občanem, performerem a hercem je pouze v náplni role.

ZÁBA

Je-li to pravda nebo ne, to nevíme, ale soubor prý vznikl spojením skupin Piždusi bluesbreakers a Pírozenci /namba tem, kteří si myslí něco špatného, jak říká heslo Povazkového řádu: ten název byl vlastně zpodstatněným přídavným jménem/. Pokud jste tyto soubory nikdy neslyšeli, neďte se, neboť vystupovaly jen očas v letech začastěných.

Až letos se Jan Hofman, mírek Slavík, Jiří Hromas a Václav Šetnická rozhodli vystoupit na veřejnost a pro onu příležitost si vybrali dnešní přehlíčku.

Bůhví, co bude dnes Zába hrát. Jak sami tvrdí, stylové zaměření je přesně neurčitelné. O repertoár se starají výhradně členové skupiny a prozřetelnost. Každý jsme se jich na začátku dutna ptali alespon na názvy, prohlásili, že je oznámí až před začátkem turnaje. Pokud postrádáte i bližší určení, na co kdo hraje, pak počítejte s tím, že základní kvartet spolu s bližší neurčenou suitou tři až deseti statistů v choreografii Petra Votika a Ivana Sedláka bude hrát na kytaru, foukací harmoniku, zobcové fléty, valchu, tamburinu, tubusy, lanve, sklenky, plech s tím prý má soubor největší potíže, protože najít takový solidní kus materiálu, aby se s ním dala dělat pořádná bouška, to je v dnešní uplatkové době pězna a finančně nákladná dílna, řezáčky, hrben atd.

Jako každé kapely jsme se jich ptali na jejich snů. Tentokrát bylo těch odpovědí více než dost. omenujeme z nich především touhu zhlédnout v Lucerně pětinásobný koncert Boba Dylana za pět kaček a pak to s ním jít do hospody na kávu Strunu zapít. A taky upřímné přání hrát a přitom vědět, že lidi vědí, že nic neumíme, a přitom jim to nevědí, protože vědí svy.

Za porotce si vybrali Vladislava Zadrobilka a pokud byste chtěli někdy vystoupit do jejich muzejního společenství, adresa vedoucího je: Bohumír Slavík, Wilhelma Piecka 73, Praha 3, tel. 255-98-25

JAZZ TĚLO

"Hr. jsme moderní jazz, spíš swing nebo blues," napsali nám členové skupiny Jazz Tělo. "Rocku je v tom málo. Začínáme a hráme to, co se nám líbí." Velice vstřížně tak vyjádřili potěšující rys v názorech souborů, které se účastní letošní amatérské přehlíčky. Zatímco loni většina kapel tvrdě proklamovala svou unifikovanou viru ve známé jazz-rockové šeci,

PROFILY

tento rok vídíme, že jednotlivé soubory se snaží o své nudě daleko více přemýšlet a zároveň s tím nicot v kultuře minulosti i přítomnosti takové zbytečné body, na jejichž základě se da vytvářet to, co frazovitě nazýváme "vlastní tvaří".

Případ Jazz Tělo je typický. I pro ně je tím zachytit bodem období swingu a nluvně be copu, jejich největší inspirací je Mingus, Hampton a Gillespie, i kdy se uzavírají ani proudům současnosti.

Neměli jsme zatím příliš šanci je vidět. Řekněme si přiso, že taková příležitost byla od vzniku souboru v začátku loňského roku je dlna a to v Futuru víramci přehlíčky, ZUC. Ale není čeno litovat, protože Jazz Tělo je dnes úplně jinou skupinou; z tehdejšího obsazení zbyl jen flétnista a tenorsaxofonista Jaroslav Čížek a nejstarší člen kapely, šestadvacetiletý promovaný biolog, klavírista Vladimír Vaněk. Ty dva doplnili tři gymnastické Robert Martinovský /bicí/, Václav Hradík /basová kytara/ a Petr Straka /kytara/. Těšme, že pravděpodobně nekou z členů Jazz Těla bude mít v dole Jazzových onů napjaté omlve okolo maturity. Bržíme palce!

adbychom snrmali problémy, na než soubor naráží, opakovali bychom typické starosti amatérských hudebníků naší doby. Obtíže s místností na zkoušení, kvůli níž se musí jezdit až do Radotína. Respektitelna touha konfrontovat svou tvorbu před publikem. To jedna přehlíčka za rok nezvládne.

A co nam Jazz Tělo zahrájí? Něco od Jozima, Milt Jacksonův Bags Grove, Hulanovu řeč bez frazi, jednoho Ellingtona, Blue Monk a snad i něco vlastního z Čížkovy skladatelské dílny.

Adresa vedoucího Jaroslava Čížka je Vinička 1210, Praha 5-Radotín.

ČTYŘI

Se skupinou Čtyři se na naší přehlídce nesetkáme poprvé. V našich podmínkách je skoro neuvěřitelné, že letos bude hrát v úplně stejné obsazení jako loni, tedy Vladimír Štanc - piano,

Vladimír Stejskal - kytara, Jiří Drnec - basová kytara a Luboš Karhan - bicí. Mezi nejmladším a nejstarším je věkový rozdíl deseti let, ale průměr dohromady je tak asi dvadřacet.

Čtyři spolu hrají asi tak jeden a půl roku a ze tu dobu účinkovali už v R klubu, ve Futuru, v Reznické a v Amfoře. Na svém štítě mají i jedno vítězství - vyhráli v minifestivalu, který se konal ve Futuru na podzim 1977.

Od začátku se věnují rockové hudbě se silným jazzovým nábojem. Ostatně jejich zaměřením značuje i repertoár, v něm vedle původních skladeb obou Vladimírů uslyšíme i kompozice Ricks Wakemana a Herbie Hancocka.

Přesto však kapela striktně odmítá hovořit o svých vzorech. Ze nejvýznamnější inspiraci považují, jak nám bezostyšně tvrdili. Vlastu Buriana a Pabla Picassa. O české scéně se cynicky vyjádřili v tom smyslu, že vkus kapely se shoduje a pořadím Zletého slavíka. Je-li tomu tak, pak přestává být na ty po Praze kolující drby o podvodech kolem této ankety.

Celý kvartet je zapřísněným nepřítelům Československého tábákového průmyslu a své nekuřáctví zděrazňuje vedle dívek a hudby jako největší společnou zálibu souboru. Proti našemu hudebnímu tisku také nic nemá.

Za porotce deleguje Jiřího Drnce, neboť je nepodplatitelný. A adresa vedoucího Vladimír Stejskal, Praha 1, Michalská 2. Telefon - 22 97 529.

JPR

JPR je zkratka, která zakrývá původní příšerný název souboru Jespazakrok. Až na odchod baskytaristy v únoru tohoto roku hraje skupina od svého založení ve stále stejné sestavě - kytaristou je Jiří Charypar, na bicí hraje Libor Vančokový, druhým kytaristou je Petr Roškaňuk a na rytmické nástroje bude hrát Jiří Zanka.

Moc toho zatím nenavystupovali - jednou s Bohemíí v D klubu a pak ještě v Reznické, takže ko lektivní skladby, vzniklé na zkouškách, uslyšíme skoro v premiéře. Bude to desetiváté Blues a pak ještě tři skladby s originálními názvy Cihla, Kdo nesvinguje, st nají a Cyklista s bambusovým hou ští.

Když jsme se jednotlivých kapel vptávali na jejich vztah k naší, Československé hudbě, veškeré názory, které byly mírný vsněné, vyjádřil právě JPR nej -

výstižnější: "Jazz ujde - viz Stii win, Kocáb, Dašek nebo Pražský Big Band. S rockem je to horší, vymírá. Snést se dá jen ETC nebo Extempore. Dobré je to s folkem a blues, to je Merta, Mišík nebo Nos a řada dalších. Ale nejhorší je country, protože ta je jen únikem od problému."

Velmi benevolentní je skupina vůči svým oblíbencům. Již brzy otiskne Jazz první část rozsáhlé studie Jiřího Charypera o Soft Machine, ale členové kapely se nebojí hlásit ani ke King Crimson, Allman Brothers, Tony Williamsovi, George Bensonovi, B.B. Kingovi a když na to přijde, tak třeba i k Abbé. Je to alespoň perfektně odvedená práce, že?

Ještě na závěr je nutno podotknout, že JPR by byl velice rád kdyby se jejich hudba nepovažovala za žádnou subvětu. Tvrdí, že to, co hrají, je speciální pastyl, vzniklý z různých cílů jednotlivých hudebníků.

Trápení mají ve své činnosti více než dost. Chybí jim zkušebna, nemají vokální aparaturu, kvůli čemuž ani nezpívají, chtěli by mít hráče na klávesové nástroje. Pokud byste jim chtěli v jejich potížích pomoci, kontakt na vedoucího souboru je: Jiří Charyper, Strakatého 7/920, Praha 5, telefon 52 13 73.

AQUALUNG

Možná, že si někdo z návštěvníků lonských Pražských jazzových dnů vzpomene na celkem zajímavou skupinu B - Team, která na sebe v Domovině upozornila velmi jemnou a vybroušenou hudbou. Tek právě tento B - Team prošel řadou personálních změn a na podzim 1977 se stabilizoval pod názvem Aqualung. Cílem takto vzniklého sextetu bylo vytvářet rockovou hudbu se zaměřením na obsahovou stránku. To si předstevují asi tak, že píší a interpretují delší hudební bloky, v nichž kombinují instrumentální pasáže a písně s českými texty. Ze sebou už mají jeden takový útvar, který se jmenoval Hotel Svět. Na dnešním koncertě předvedou druhý podobný opus s názvem 14. července 1977. Jak nám prozradili jde o jakési science-fiction, líčící ser. klavírního hráčiny příběhu.

Průměrný věk kapely je asi tak čtyřicet let. Ti, co studují na Vysoké škole ekonomické, jsou svobodní. Ostatní jsou ženatí, ba dokonce i otcové. Je ovšem podzřelé, že jako společnou zálibu udělí tvory ženského pohledu. Může být manželka zálibou?

Co by si přáli nejvíc? Přesně to, co asi všichni. Hrát v Lucerně. Aby náš hudební tlak více pešl o amatérských kapelách, kromě těch countryových. A teky aby bylo víc možností k vystupování. Aby se vyřešily problémy kolem aparatury a zkoušení. Aby prostě všechny ty bolesti, které mají naše amatérské kapely, konečně zmizely.

Ano, a ještě kdo Aqualung tvoří. Pavel Gregor - kytara, zpěv, Miroslav Židlický - flétna, saxofon, zpěv, Petr Neuman - perkuse, Jiří Raym - varhany, klavír a Roman Mani - bicí.

Pokud chcete spojení na vedoucího souboru, napište Miroslavu Židlickému na koleji VCE, Koněvova 198, Praha 3 - Žižkov.

AQUALUNG - B-TEAM "14. PROSINCE 1977"

Domů jsem přišel nezvykle pozdě, unaven po celodenním shonu. Cítím nechuť k jídlu a mířím do koupelny. V tom slyším jakési zvuky. Asi mám halucinace. Ale ne, slyším je znovu. Opakují se v pravidelných intervalech. Jakoby vycházely z nitra domu. Jsem však natolik unaven, že jim přestávám věnovat pozornost. Zeela automaticky natahují budík. Zavírám oči a spánek, jenž se plíží tichými krůčky, mi sedá na víčka. Usínám. Náhle mě nějaká síla zdvihná do výšky. Jsem unášen do neznáma. Nemohu otevřít oči. Co se to se mnou děje?

Sním či spím
Vím jen, že se vzdávám
tajemným vesmírem,
co byl mi tak cizí
hvězdami obklopen.
Cítím se volný jako pták,
bezdnou propastí
unášen dál.

Pomalu a těžce přicházím k sobě. Nemohu se pohnout a přesto je mi nějak lehce. Otvírám oči a zjišťuji, že jsem připoután k jakémusi křeslu. Předě mnou okno a za ním tma. Jen uprostřed modrobílá zá-

fíci koule, která se neustále vzdaluje. Něco mi připomíná. Ano, vždyť je to Země. Nevím čím to je, ale zůstávám naprosto klidný a vyrovnaný. Bolesti hlavy jsou pryč. Cítím záračnou lehkost. Chci mít křídla a létat. Mám touhu vše poznat, všechno vědět. Dokonce mám pocit, že všechno vím a znám. Je to fantastické, celý vesmír je ve mně a já v něm. Jsem to však já?

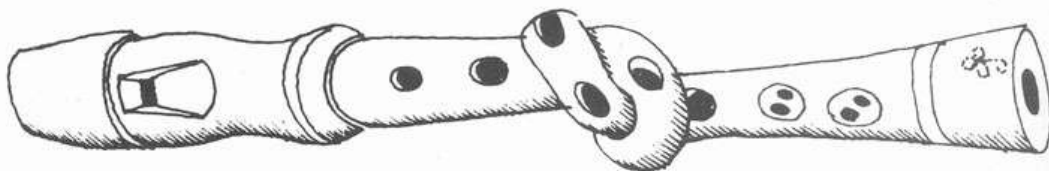
Znáť tajemství dnů,
nedat se rušit a jít
cestou nevšedních snů,
procitnout až budu chtít.

Odlehčit tělo a plout
sa světlem růžových brýlí,
letět a najít kout,
hvězdu, co v dále sílí.
Hnat kostru jak aeroplán,
svůj cíl stále mít,
hned přistát a sám
počkat, co se bude dít.

Jdu po břehu jakéhosi mořského zálivu, jehož konec mizí v mlze. Klekám si a zkouším se napít. Brr, voda je slaná. Po několika metrech začíná hustý les. Mířím k němu. Snad někoho potkám. Začínám mít tíživý pocit. Všechno je tu divné. Barvy jsou tu neskutečné a přehnané. A na obloze - to přece není Slunce, ale jakási zeleně světélkující kužel. Vcháším do pralesa a plaším hejna nějakých ptáků. Čím jdu hlouběji, tím rychleji se snažím dostat dále. Klopytám tak snad už půl dne a po náznaku lidského života ani památky. Jsem tu opravdu sám. Praménky potu mi začínají stékat po zádech. Praménky potu mi začínají stékat po zádech. Je mi uzko. Začínám se bát. Podléhám depresi. Marně se rozhlížím. Nikdo tu není . . .

Kde to jen jsem, já nechci být Váš,
vítr tu fouká, v prachu se bořím.
Pomozte.
Já jsem tu sám. Tak kde jste všichni?
Já mám svou Zemi. A chci se vrátit.
Pomozte.
Já jsem tu sám. Tak kde jste všichni?
Já Vás měl
Rád.

Já vrátil bych se rád. Však nemohu,
jeem tady sám.
To není země mých snů.
Jsem hostem na planetě bez lidí,
co dlat mám?
Kolik mi zbývá žít dnů?
Smutně si vzpomínám na lásku svou.
V duchu si počítám jak týdny jdou.

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

STŘEDA
17.5.1978

Přicházíš poprvé na jazzový koncert a s mláděcí zvědavostí čekáš, co se bude dít, proč je tu tolik lidí a hlavně co uslyšíš. Máš za sebou /pravděpodobně/ už několik let poslechu populární hudby, líbí se ti Neckář, Rottrová či Katapult. Poznals /možná/ už stav pinkfloydovské bestie a tušíš /zatím vzdáleně/ něco v hudbě McLaughlina či Hancocka.

Jsi na svém prvním jazzovém koncertě. Jako posluchač máš dvě možnosti - pomíneme-li třetí, která by byla negativním zážitkem z jazzové hudby.

První možností je přístup k jazzu cestou rozumu, kdy se - máš-li alespon trochu předpokladů pro chápání méně komerčních hudebních projevů - k němu dostaneš vlastním postupným mapováním hudebního světa.

Druhou možností je "náhlá příhoda duše", kdy se k poznání jaz-

VÍTÁNÍ PRVNÁČKO

zové víry dostaneš pomocí nečekaného a silného zážitku. Tato cesta sice působí trochu mysticky, ale je nejobvyklejší /přichází bez potřeby vlastní píle/. Účast na koncertu je silnějším impulsem než přednáška či poslech antologií.

Obdobnými cestami se k jazzu konečně dostávají i hudebníci. Jedni v jazzu hledají to, co jim už v minulém století upřela klasická evropská hudba - svobodu a neformálnost vlastní hudební osobnosti, dvojjedinnost interpretace a tvůrčí. Jiní se však stávají jazzmeny již ve školních lavicích vlivem prostředí a vlastní mentality.

Krásnými příklady onoho zajištění mezi hudbou a nic netušícím posluchačem jsou dvě vystoupení v pražské Lucerně, konaná v rozptýlení jedenácti let.

Když na podzim roku 1967 kvartet Charlese Lloyda /především zásluhou svého klaviristy Keitha Jarretta/ zaplavoval posluchače gejzíry své svobodné hudby, free jazzu, který se v Čechách nikdy v minulosti ani později nezabydlel, sál ještě dlouhé minuty po vystoupení bouřil zážitkem. A totéž se opakovalo letos na jaře při vystoupení Yosuke Yamashity.

A tak se nebojte toho, co zde uslyšíte, dokonce ani toho, co se vám nebude líbit. Společně s udušujícími muzikanty věříme tomu, že každý z vás během těchto koncertů potká tu p r a v o u c h v í l i. To, že jste sem vůbec přišli, svědčí o tom, že na cestě k jazzové hudbě se už vlastní nacházíte.

/V.K./

Součástí největší přehlídky československého jazzu, kterou Pražské jazzové dny bezesporu jsou, se stalo vystoupení dosud jediného československého představitelů kvalitního jazzového tance Franka Townena a jeho Experimentálního studia.

- Pane Townene, jak jste se dostal k jazzovému projevu?

- Podobně jako většina Američanů. Studoval jsem klasický balet a společenský tanec. Později jsem často tancoval v dobrých evropských kabaretech, ve kterých se hrála převážně jazzem invenovaná hudba.

Na ní se samozřejmě klasika tancovat nedala. To vzájemné ovlivňování klasiky a jazzu dalo postupně vzniknout jazzovému tanci.

Dlouho jsem také působil jako samostatný stepař. Na jednom ze symposií, která se konala v průběhu festivalů v Newportu se od-

TŘI OTÁZKY FRANKU TOWENOVÍ

borníci snodli na tom, že tep dance /step/ je první jazzový tanec vůbec. Jestli je to pravda, tak jsem se jazzovému tanci věnoval od mládí.

- Čím to je, že skutečně dobrý jazzový tanec dnes zvládne málo - kdo?

- Příčina je v tom, že ti, kdo umí dobře klasiku a jevištní tanec nevědí nic o jazzu. A ti, kdo vědí o jazzu velmi mnoho, neznají dost dobře sýl jevištního tance. Znalost techniky je v jazzovém tanci nutná. V Experimentálním studiu učím tap dance, akrobacii, afro-cuban, floor work/tanec na zemi/, školu Marty Graham a klasický balet. Teprve tehdy, když to tanečníci zvládnou a nemusí na techniku my-

slet, mohou se plně soustředit na vyjádření svých pocitů. Technika ale nesmí být samoučelná. Rozhodující je jazzové citění. Ten, kdo ho nemá, nemůže v jazzovém tanci existovat. Stejně tak jako trumpetista, hrající fantastická technická sola ve filharmonii, který nemá cit pro jazz. Ten je při hraní i té nejjednodušší jazzové skladby nemožný.

Platí to i pro repertoar. Jazzový tanec se neda vykonstruovat, lepit z kroků. Je to lidový americký tanec a musí se stejně jako naše lidové tance cítit a tancovat spontánně. Vystoupení Experimentálního studia je prakticky celé naimprovizováno z pocitových variací a nápadů, vyvolávaných danou hudební skladbou.

- Jaky máte program na letošních Pražských jazzových dnech?

- To dnes ještě nemohu přesně

řící...ale bude to to nejlepší, co můžeme v současné době udělat. Na Pražských jazzových dnech budeme vystupovat už potřetí a rádi. Cítili jsme se na nich dosud vždy výborně, protože jsme poznali, že nám publikum rozumí. Rozumí mě - mu průvodnímu slovu, dokáže navázat kontakt. Zná vývoj jazzu i rocku, umí poslouchat náročnou hudbu...Chápe proto i naše náročnější tance. Před takovým publikem se dobře tancuje.

RECENZE

NEJISTÝ START

Tedy, že by první z koncertů amatérské přehlídky patřil k nezapomenutelným zážitkům, to ne. Většina kapel nevybočile z průměru a neobjevilo se ani příliš mnoho zajímavých hudebníků nebo skladatelů.

K úžase všech začal pořad skoro přesně, což v našich podmínkách nebývá zvykem. Jako první se představila skupina Katharsis. Reprezentovala pravděpodobně nejtajpější problém celého večera, totiž neustálý svár mezi snahou o spontánní hudební projev a úsilím o co nejkomplikovanější hudební útvar. Výsledek byl poněkud bezvarý. Jazz Loď, kterou jsme slyšeli po nich, můžeme označit za to lepší v programu. Odvedli slušnou práci v rámci vyváženého idiomu soulového jazzu, na vrub určité nervozity spadá někdy trochu chybnější citění. I když se v Lodi líbil Jiří Charypar na kytaru, zdá se, že kapela hrávala v minulosti poněkud lépe.

Třetím souborem večera byl Záběhláč. V postavě šlo o freak-out, který velmi zajímavým způsobem korespondoval s podvědomí přednáškou v Divadle hudby. Skladbu čtěme jen písní interpretována větší skupina neuhudebníků v jakémsi neo-afro-soulovém stylu. Kdo chtěl, mohl v tom vidět legraci, kdo chtěl, měl možnost mluvit o moderním umění. Kdo-li recenzent vyjádřit své osobní stanovisko, pak mu nezbude, než říci, že mu to bylo fuk.

Náladu opravdu zdvíhlo výtečné vystoupení souboru Frenka Towna. Za ten rok, co jsme jeho soubor viděli na podobné přehlídce naposledy, získal soubor na dynamice a především na citovosti projevu; snad bychom s klidem mohli říci, že z něj přímo sdílela energie.

Jazz Tělo. Hm, to je problém. Vypadalo to skoro jako vystřižené z učebnice, ale chyběl tomu feeling a uvolnění; prostě barová záležitost. Mzří to, protože soubor má na víc. Je to jen otázka praxe, ale - já vim - zkuste ji někde nabýt. Amater to má těžký.

Aqualung předvedl prokomponovaný blok značné délky, která silně poznamenala celkový dojem z jinak ne nejhoršího vystoupení. Tak trochu Genesis s řadou zajímavých aranžérských nápadů, ale to všechno se rozplynulo v nekonečnosti skladby. Jistý známý spisovatel se vyjádřil kdysi v tom smyslu, že nejnáročnějším okamžikem tvorby je

chvíle škrtání a obětí některých nápadů ve prospěch srozumitelnosti díla. Zdá se, že to řekl i za Aqualung.

Skupina Čtyři byla jasnou jedničkou večera. Hrál s ohromnou chutí, vítálně a s naražením. Kdoš u podla se vyjádřil, že to vypadá jako když Jerry Lee Lewis hraje jazz. Vladimír Štancl za klavírem byl totiž jistě nejlepším hudebníkem večera. A ještě něco velmi příjemného proti jejich lonské premiéře ohromný skok vpřed. Tímhle tempem budou Čtyři brzy mezi naší amatérskou elitou. Jen vydržet!

Dvě kytary, basa a bicí na závěr, to byli J. P. R. Velmi dobrá spolupráce mezi oběma kytaristy Charyparem a Romanukem, rytmička poněkud nevyvážená. Skladby původní, většinou průměrné. Celkem dobrá muzika, jen určitá nevyváženost. Ale té se asi nezbavíme.

Recenzen mání a porota mění. Je docela možné, že se jí budou líbit jiné soubory, ale i ona si jistě bude přát, aby po nejistém startu kapel prvního dne následoval příjemný let a dobré přistání.

PROFILY

ELEGIE

Soubor Elegie založili v červnu 1977 dva bývalí členové plzeňské skupiny Variace Jaroslav a Václav Rajtamajerové, aťi stálého hraní k tanci a hrdní touhou věnovat se rockové hudbě se silným jazzovým nábojem. Dnes jsou jedním ze stálých členů plzeňského jazzového klubu Dominik, jehož návštěvníci ocení především původní repertoár, který si členové kapely píšou sami. V poslední době přibrali mezi sebe členové Elegie zpěvák Jindřich Pelc, který je vlastně jediným sólovým zpěvkem celé amatérské přehlídky. Je to neuvěřitelné, když si uvědomíme, že tento post je v posledním roce ve světových rockových kapelách čím dál hojněji obsazován. Zdá se, že to souvisí se strachem našich skupin využít slova ke konkrétní specifikaci toho, co chtějí vyjádřit. Kdopak to asi zavínil?

Plzeňský sextet tvoří už zmínění bratři Rajtamajerové - Jaroslav hraje na basu a Václav na kytaru, dále bubeník Ladislav Kubík, trumpetista Jaroslav Kučera, hráč na elektrické piano Jan Rous a zpívá Jindřich Pelc. Většinou je jim třiatřacet let, jsou to studenti s výjimkou Jana Rouse, který má pro rockového muzikanta poněkud neobvyklé zaměstnání - je totiž vojákem z povolání. Mezi všelijakými uklízečkami, podivnými študáckými existencemi, lepící plakáty a dalšími pikantními zaměstnáními, kterými se náš amatérský rock jen hemží, je to opravdu velmi originální.

Jako všichni amatérští hudebníci, jsou i členové Elegie fundovanými posluchači veškeré dostupné muziky. O naší hudební scéně si myslí, že jí chybí lepší vlastní tvorba, a z toho, co je, uznávají hlavně Martina Kratochvíla. Z těch světových hudebníků je jejich jedničkou Mahavishnu Orchestra.

Za svého porotce si vybrali Zdenka Roučka. A spojení na vedoucího souboru? Jaroslav Rajtamajer, Spojovací 7, 307 03 Plzeň.

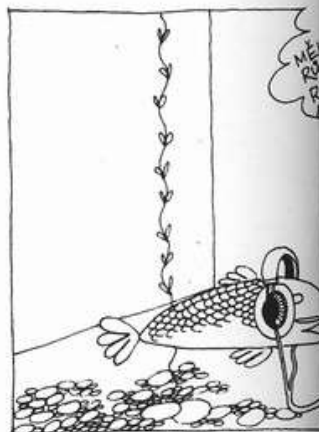
F.O.K.

Návštěvníkům různých pražských scén není soubor F.O.K. nikterak neznámý. Slyšíme ho už několik let na koncertech v rubíně, záračnické Kycně, v legendárním Jazzovém a rockovém centru v Karlově besedě. Znájí je dokonce i mimo Prahu, neboť kromě koncertů v severních Čechách s úspěchem vystoupili na folkovém festivalu v Žilině.

O F.O.K. se tvrdilo, že je to pedagogická skupina. Dnes už to není pravda, neboť jádro skupiny, které tvoří Alexandr, Aaturina a Miroslava Hajdovských už definitivně rezignovalo na svou učitelskou kariéru a pokud ještě někdo z nich učí, tak jen proto, že má Zákoník práce má příliš dlouhé výpovědní lhůty.

Soubor vznikl už někdy v sedmdesátém roce - víceméně z hecu a legrace. Od té doby se různé střídalo jeho obsazení, jen orientace zůstávala stejná nebo přesněji řečeno stejně nezáškatulkovatelná. Nigbítí o ně nestáli, protože hráli podle nich folk, a pistolníci nad nimi ozbrovali nos, že je to moc velký big beat. Ale to je úděl každé originality a F.O.K. si s tím vtrpělo jistě dost. Sveučí o pevně vuli jako členů, že toto období překonali a nerezignovali jako řada neméně zajímavých talentů.

Ani dnes, přestože si skupina získala svými koncerty poměrně silnou reputaci, to nemají členové kapely lehké. Příležitosti ke hraní je jen minimální, což skupinu ale nikterak neodsuzuje.

Jako na každou kapelu, tak i na F.O.K. bychom měli prozradit, jaké jsou jejich oblíbené soubory. Legik Hajdovský přitom rád zdůrazňuje, že členové skupiny je sice rádi poslouchají, ale o jejich vlivu se dá mluvit minimálně. A když, tak inspiroují hlavně svým přístupem k práci. Jde o soubory King Crimson, Genesis, Jethro Tull, Yes a samozřejmě o Frenk. Zappa ze zahraničnicka a o Choreu Bonemai-cu a Švehlík z našich.

Ještě kono v rozšířeném obsazu-ní F.O.K. uvidíme. Alexandr Hajdovský - kytary, zpěv, Kateřina Hajdovská - zpěv, metalofon, ryt-mické nástroje, Miroslava Hajdov-ská - zpěv, flétny, rytmika, Michal Ditrich - kontrabas, Václav Jelínek a Petr Hudec - akustické kytary a zpěv. Sexteto nám přeave-dě uzavřený blok s názvem Sny dra-vého děcka.

Za porotce si vyzádal Lesík Iva-nu Stanovou, neboť prý byla kdysi jeho velkou láskou. Protože není sám, kdo má na ni takové cituplné vzpomínky, zdá se, že to bude po-rotce opravdu spravedlivý.

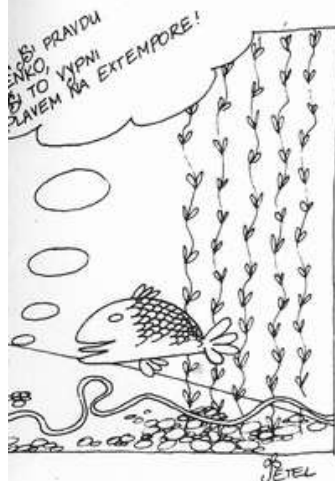
A ještě adresu souborů: Kateřina Hajdovská, Praha 8 - Karlín, Svermovy sady 10. Telefon 24 99 383.

SYNT ART JAZZ

Pro amatéra to v naší zemi vy-dje nastejno, hrát pop rock i mo-derní proudy. Na obojím se nevy-dědí. A tak je daleko výhodnější věnovat se takové hudbě, která člověka baví, než se nutit do ně-čeho jiného.

Asi takhle uvažovali dva třia-dvacetiletí konzervatoristé - ky-tarista Petr Pačes a klavírista Vít Popp, když se rozhodli, že se vydělí ze skupiny Varianty a sku-sí své štěstí jako duo v hudbě, která je odjakživa nejvíc lákala. Výsledkem spolupráce, která zača-la v lednu tohoto roku, je klavír-ní sonáta, kterou dnes uslyšíme.

Jak už z toho vyplývá, Synt Art Jazz je souborem tzv. třetí-

ho proudu, uměleckého směru, kte-rý v sobě spojuje prvky jazzu a artificiální, šili klasické hud-by. Oba chlápci se tímto problé-mem zabývají i ve škole a smě-li to prozradit, Vítek dokonce pracuje na jakémsi spisku, v němž analyzuje tvorbu Fridricha Guldý, Keitha Jarretta a dalších hudeb-níků, kteří třetí proud hrají ne-bo s ním koketují. To je, myslím, velice důležité, protože správně-mu hudebníkovi nemá jít jen o to, aby hrál třeba s deseti soubory, ale aby i o své tvorbě a umění kolem sebe přemýšlel. Jen tak se může stát individualitou a ne jen snadno vyměnitelným kolečkem muzi-kantského soustrojí.

Kromě umělců z oblasti třetího proudu si oba nejvíce váží z na-ších hudebníků Emila Viklického, Luboše Andráta a Gabriela Jonáše. Z těch zahraničnických poslouchají nejraději Jana Hamera, Johna Mc Laughlina a Chicka Coreu, kterého spolu s Leošem Janáčkem považují za nejdůležitější impulsy pro svou vlastní tvorbu.

Za porotce deleguje soubor pa-ní Boženu Poppovou. Pokud chcete spojení na Synt Art Jazz, obraťte se na Víta Poppa, Praha 1, Radnic-ké schody 3. /tel. 537425/

ŠVEHLÍK

Vy nezápěte Švehlík? Vážné ne? Ale na lonský Švehlík si pamatu-jete, že? To byl ten soubor z pře-hlídky v Domovině, jehož vystou-pení bylo nejvíce diskutováno, protože svéukové jejich vystou-pení si nebyla v mnoha případech jisti, zda to byl avantgardně se tvářící blábol nebo opravdu za-jímavý experiment. Pak jsme je ještě slyšeli v Karlínské Besedě v koncertě, který je dnes už le-gendou, neboť přímo při vystou-pení se šéf souboru rozhodl, že skupinu rozpouští. Ve světě ně-co takového prý zatím udělali jenom Byrds a Elton John.

Ale Richter a jeho přátelé jsou jako pták Fénix. Z popula-rozpádného Švehlíka vstal nový soubor, nazvaný pro změnu Švehlík. Když se podíváte na jeho složení, zjistíte, že jsou tu všichni, kdo hráli už v předcho-zí inkarnaci nějakou významnější roli - Luboš Fidler, Alexandr Hajdovský a Pavel Richter, kteří střídají různé kytary a zpívají a rytmické sekce v podobě Petra Křečana a Vlasty Marka. Věk čle-nů je 21 až 31 let a povolání ne-méně zajímavá: medik, vycovatel, instalatér, noční uličák a figu-rant.

Od února 1977, kdy Švehlík vznikl za účelem spolupráce s pan-tomou Mimosa, si skupina zahrá-la ve všech doupatech pražského amatérského rocku - v Domovině, Reznické, Michalské, v Karlínské Besedě a na Rychtě. Hezdíka s FOK.

Švehlík svou hudbu definuje ja-ko rock. Lubuje si podobně jako několik dalších souborů amatérské přehlídky ve vytváření uzavřených hudebních bloků, v jejich případě o něco více instrumentálních než u ostatních. Na tomto koncertě zahráje Švehlík jeden takový kon-cipovaný blok, který nazval vys-

tižně Sny duševně nemočného děc-ka.

Zdá se, že tentokrát kritik Melodie nebude dotčen tak jako loni, kdy se mu nelíbilo, že ka-pela prohlašuje, že naši nudě nejvíce prospívá ticho. Spolu s F.O.K. totiž Švehlík našel ohro-mnou inspiraci v souboru Choreu Bonemica. Zahraniční oblíbenci zůstali přibližně stejní jako v lonském roce, to je King Crim-son, Pink Floyd, Zappa, Wyatt a podobná sebranka.

Za porotce si vybrali Tomáše Křivánka. Prý proto, že má dlou-hý vlasy. A obligátní adresa ve-doucího nakonec: Pavel Richter, Leninova 675, Praha 6, telefon 36 86 88.

BLUESBERRY

I když se to podle hono-ných vilek československá high society nezdá, vypadá to, že Hanspaulka je tím pražským ghet-tem, z něhož serodí české blues. To nic, Mike Bloomfield je prý také synem milionáře. Ale to už přeháníme, i když povolání vedou-cího skupiny Petra Introviče, jenž je prodávčem v zelenině, v nás může budit různé asociace.

Každopádně nám Hanspaulka dala dva soubory orientované na černošskou hudbu - soulový Yo-Yo Band a první Bluesberry, kteří - jak už název naznačuje - dávají přednost interpretaci lidové-ších forem blues. Však také v re-pertoáru najdeme řadu písní, kte-ré čeští citelové folk-blues zna-jí jako díla dua Sonny Terry & Brownie McGhee nebo Leadbelly-ho. Všechny texty zdařile otexto-val externí člen skupiny Jarda Miller.

Klúkům z Bluesberry je něco kolem třiaadvaceti. Jejich šéfem je Petr Introvič, mezi veřejností předivávaný "český Johnny Winter". Zpívá, hraje na foukací harmoni-ku a na akustickou kytaru. Se zpěvem mu pomáhá a solové party kytary brnká Jaromír Čisáň. Kon-trabatem tvrdí blues Jan Špička. Zatímco první dva jsou nadšenými sportovci, Špičkovým koničkem jsou především restaurace. Snad tak jedině ještě chytat ryby, to je vlastně také sport.

Celá trojice dodnes ráda vzpomíná na staré Flamengo v do-bách jeho největší slávy, ještě s Kubíkem, Kulhánkem a Mišíkem. To byla kapela! Z dnešních sou-borů mají nejraději Originální pražský senkopický orchestr, kte-rý je jejich chápání autentické-ho, z folkloru vycházejícího blues nejbližší.

A koho z ciziny? Koho jině-ho než ty, kteří blues zpopulari-zovali - Maylla, Claptona, nej-starší nahrávky Fleetwood Mac, Jim Kweskin Jug Band, Humble Pie. A pak samozřejmě ty, jejichž pís-ně hrají. Ostatní chtěli by je hrát až do důchodu.

Kdybyste chtěli, aby vám ve vašem klubu zahráli, obraťte se na Petra Introviče, Na Babě 17, Praha 6. Ale lepší je zavolat mu do práce - 54 50 85.

CO ZPÍVÁ BLUESBERRY

VEPŘOVÁ /Huddie Leadbetter-Jaroslav Tuchoň Miller/

Ženo moje malá, neděláš správně své vepřový, možná, že jsi skvělá, neděláš správně své vepřový, takhle se nedělá, to přeče každá ženská ví.

Vzal jsem si tě z lásky, z lásky trochu jalový, co mi zbylo z lásky, z lásky trochu jalový, na čele tři vrásky a přesolený vepřový.

Láska vznikla z břicha - to je starý přísloví, sedím tu a vzdychám na židličce barový, jak můžeš chtít moji lásku za takový hnusný vepřový.

Jsem vesnický bidlo, to je jasny, tutový, tvý nadšení vystydlo to je jasny, tutový, mám rád vesnický jídlo - knedlo, zelo, vepřový.

Jednoho dne z rána vezmu roha, to se ví, nejsem bílá vrána, vezmu roha, to se ví, až se za mnou zavře brána, půjdu hledat dobrý vepřový.

HLEDÁME RATEJNU

stodolu, suchý sklep, jeden z desítek sálů, které slouží za sklady, nevyužitou tělocvičnu, hledáme jakýkoliv prostor 30x10 m² k vybudování metodického kulturně-hudebního střediska pro výchovu mladé začínající jazzové a rockové generace. Hledáme majitele takové plochy, který by nás nenutil konzumovat pivo a alkohol, který by s uderem skončení programu nevyypal elektrinu, nechal nás zkoušet, nevedilo mu osvětlení podla reflektory a přítmí v hledišti, "kravál" kytar, elektrického pianu a bicích nástrojů. Nevadilo mu naše oblečení bez kravaty a vůbec celá naše existence.

Hledáme v milionové Praze plac, kde bychom se mohli v klidu scházet, hrát před náročnějším publikem než bývá na koncertech zpěváků populární hudby, před zkušenými hudebníky, kteří dokáží poradit, kde bychom mohli vystoupení nahrávat na kvalitním magnetofonu /většinou jsme se ještě neslyšeli/, kde bychom měli kvalitní aparaturu a dostatek mikrofonů, kde by se rodili budoucí profesionálové, nebo alespon hudebníci, kteří nechtějí ustrnout.

Zkrátka, hledáme lokál generace.

ROZHOVORY

- Co očekáváte od přehlídky pražských amatérských jazzových a rockových skupin?

- Štefan Uhrík: Očekávám především tvůrčí originalitu, které v současné době mladí bonužel mnoho nemají. Jsou sice nadšení - to se mi moc líbí. Ale byl bych rád, kdyby se více osvobodili od svých vzorů a dokázali být více sami sebou.

- Posluchač z Plzně: Já radši poslouchám rock než jazz. Na onešni přehlídce jsem přišel proto, že v úterý mám čas. K nám v průběhu roku přijíždějí dobré jazzové a rockové profesionální kapely, ale amatérské skupiny monu slyšet jen tady.

- Výtvarník: Očekávám, že uslyším hudbu, která mi vnukne nové myšlenky i pro mou práci. Pražské jazzové dny jsou fajnové akce. Chodím na ně pravidelně, i když někdy musím stát.

Pán v poslední řadě: Já na jazz necouím. Na Pražských jazzových dnech jsem dnes poprvé. Pozval mě kamarád ze skupiny Lod, kterému jsem přišel fandit.

NA SLOVÍČKO

s kapelou KATARSIS, která sahajovala večerní koncert přehlídky amatérských kapel. Shodou okolností to byla první veřejná premiéra této skupiny.

- Hrajeme už tak od čtrnácti let a každý z nás už od začátku tihl našťastí k jinému nástroji, takže když jsme se před necelým rokem dali ve škole dohromady, nebyly problémy s nástrojovým obsazením.

Problémy bývají obvykle s aparaturou. Jak jste to vyřešili vy? - Aparaturu jsme si stavěli sami, potíže nám spíš dělala zkušebna. V paneláku se dá hrát těžko. Ale i to se časem vyřešilo.

Jaký máte v kapele věkový průměr?

- Tři jsou po osmácti, jeden jednadvacet.

Kde berete skladby?

- Sólový zpěvák a kytarista Marek Velemínský skládá hudbu a slova píše Jan Chlupáč, hrajeme samozřejmě svoje věci a zveme někdy k poslechu své známé, jinak na veřejnosti nehrajeme, nejsou příležitosti. Chceme si udělat kvalifikační přehrávky, a pak to snad bude lepší s veřejným hraním. /e/

Při poslechu prvních amatérských kapel jsme přistihli známého jazzového bubeníka Jaromíra HELEŠICE. Hned jsme na něj uhodili s otázkou: Co dělá profesionální muzikant na amatérské přehlídce?

- Já tady zítra hraju se Svobodou.

Jistě jste sem ale nepřišel jenom obhlížet sál?

- Ještě jsem tu měl cosi zařizovat. A tak při té příležitosti - mám dneska volno, to je málokdy

- si tu poslouchám.

A slyšíte?

- Dobré je to, jen více! Škoda jen, že kluci mají tak málo příležitosti k hraní. Známa to z vlastní zkušenosti, když jsem před lety v Praze začínal. Profesionálních kapel je dneska už tolik, že na amatérské nezbyvá místo. V Parnasu a Redutě vystupují profi kapely, scén je málo. Myslím, že by pro amatéry měly mít prostor Obvodní kulturní domy. Dřív to dělala Novodvorská, pak sačalo něco v Karlíně, ale neví, proč už to není.

Problémy jsou taky u začátečníků s tím, jak začít, kde se učit. Chybí škola. Děláme občas takové ty jazzové školy, například v Prostějově s Kratochvílem, nebo s Rudou Ticháčkem na Strahově. Pravda je, že se lidé k jazzu většinou dostali přes rockovou muziku. Ale at začnou jazzem nebo rockem, musí začít tím jednodušším a ne se hned snažit hrát věci složitější - to je technicky strašně náročné, a spíš se na tom pokazí. Kámen úrazu je v tom, že téměř lidem nemá kdo poradit, takže kolikrát než se dostanou přes vlastní zkušenosti k nějaké úrovni, uplyne třeba deset let. A to je škoda, protože většinou v nich ta muzika je, jen neví, jak na to. My jsme měli štěstí, že jsme zažili bluesovou vlnu. Já se náhodou věnuju jazzu už od mala, protože mě k tomu dovedl můj starší bratr. /e/

HAPPY BIRTHDAY TO YOU!

Naše spolupracovnice a členka poroty, Ivanka Stanová, slaví dnes své 25. narozeniny. Blahopřejeme!

Z KULOÁŘŮ

Bavily se své starší dámy v El. podnikcích: „Podívej ty máničky, co tam choděj dělat?“ „Voni tam choděj na nějakou písárnu nebo diskárnu, jak to říká naše holka.“

PROGRAM DNES

ELEKTRICKÉ PODNIKY KDP 20.00

Pokračování 5. celopražské přehlídky amatérských jazzových a rockových skupin:

F.O.K. bluesberry, Expanze, Elegie, Synt Art Jazz, Švehlík, CFN, Jazz Dance F. Townena konferuje: Miloš Čuřík

ZÍTRA

18. května čtvrtek

Lucerna 19.00

Big band Kamila Hály, Wolf Jazztet, vítězni amatéři, Originalní pražský synkopický orchestr, Big band Václava Kozla uvádí: Aleš Benda

Parnas 23.00

Jam session

Program 6. PJD určen členům Jazzové sekce, návštěvníkům Jazzových dnů. Vydala Jazzová sekce Svazu hudebníků ČSR; 8445/69 květen 76

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

STŘEDA
17.5.1978

Málo nás, páni amatéři. Tak jsem se dozvěděl, že během půl roku vzniklo v Anglii, inspirovanou punkovou vlnou, přes dva a půl tisíce souborů, které tvoří hudebníci ve své valně většině mladší dvaceti let. Ne, zdaleka ne všechny za něco stojí, jde vlastně jen o ten okouzující fakt chromné základny aktivních muzikantů, z nichž je už potom co vybírat. A u nás? Z toho tuctu v Praze existujících kapel najdeme ještě řadu skupin, kde vidíme stejné tváře. Jsou i takoví, které najdeme ve třech nebo čtyřech kapelách. To nesvědčí nikterak proti nim, naopak jejich hudební apetit je chválihodný, ale upozorňuje nás to, že kádr amatérských rockových muzikantů je ještě menší, než jsme si představovali. Proč to je?

Především je tu silná hudební pasivita. Nechtějí riskovat těžké materiální podmínky rockové hudby, když country je stokrát lacinější. A navíc když člověk uteče od celotýdenní facky do venkovské čundrácké hospody, s ohromnou rozkoší si zazpívá o svém ideálu člověka, kterému stačí dva kolty a kůn, aby si uhájil a vybojoval vše, čeho je mu zapotřebí.

Špička československého jazzu měla vždy dobrou evropskou úroveň. Řada jednotlivců byla či je i nad touto úrovní.

Nedostátek nahravek a zanedbatelné styky se zahraničními hudebníky jsou příliš skromnými vizitkami pro zahraniční pořadatele či producenty. Přitom jakoby si nikdo u nás nevsímal pravidelné odvážených cen z amatérského festivalu v San Sebastianu, ze skladatelských cen v Monacu či improvizací jazzové soutěže v Lyonu, pozvaných ke studiu do Berklee, výsledků ankety Mezinárodní jazzové federace nebo alespoň vyprodaných tuzemských koncertů.

ČESKÝ ROCK & JAZZ BEZ TRPYTU

Minimální kontakt se světovým hudebním děním, to je další důvod. Produkty, které jsou nám nabízeny jako populární hudba, ve své valně většině odpuzují. Předělávky křičů německé a italské proveniencce. Odvary nejnovějších hitů Abby. A přitom toho existuje tolik, co by se dalo posluchači nabídnout, jen se nebát trochu riskovat. Představte si, že v našem showbusinessu existují lidé, kteří silně pochybovali třeba o tom, že se Mišíkova alba prodá několik tisíc kusů. A zkuste ho dnes shánět.

Chybí školní výchova, vedoucí k aktivní hudební činnosti. V současném Rakousku je na řadě škol už zavedena povinná výuka na některý hudební nástroj. Učitelé chodí se svými žáky na rockové koncerty zrovna tak jako na výchovné koncerty klasické hudby. Diskutuje se o rocku, je tu snaha učit

žáky rozlišovat vkus a nevkus i v oblasti populární hudby. Anglické střední školy bez jedné, dvou nebo více rockových kapel jsou už patnáct a více let minulostí. Inu, co Čech, to muzikant.

Postrádáme i nezbytné pojítko mezi popem, na nějž se český posluchač orientuje v předpubertálním věku, a progresivní proudy. Chybí tu dorůstání nového publika pro tyto proudy, protože kytařový hard-rock se úplně ztratil ze světa. No, kdo tu hraje takový rock, aby byl třeba i k tanci, uvolnil všechny zábrany mladého člověka, dovolil mu, aby se nepoutaně bavil a navíc mu řekl, že skrze něj mu není uzavřena cesta k náročnějšímu umění. Copak my, starší generace, my jsme vyrůstali spolu s kapelami, rostli jsme třeba spolu s Andrěšem od Roosters až po různé varianty Ergitu, poznávali jsme hudbu s ním, ale co ti po nás, vždyť těm už hrají třicátníci.

Mohli bychom pokračovat dál, ale dostali bychom se zase k bolestem, které naši amatéři mají. A přitom teď ve světě přichází doba, kdy se zase dá muzika dělat i s levnými nástroji, hlavně, že má co říci.

O PROROCÍCH / ZA HUMNY!

Opatřovanou frazi, u nás stálo ještě s oblibou užívanou, o žádném proroku doma, musíme odmitat v celém jejím významu. Vždyť pro celou jazzovou obec se žádný hudebník nestává hvězdou ze dne na den, je posluchači i kolegy sledován od svých počátků za stále konfrontace s celým hudebním životem.

Připustíme-li, že naše gramofonové firmy jsou alespoň přibližně informovány o tom, co se v našem jazzu děje, pak by bylo možno tuto diskriminaci vysvětlit podnikovou ekonomikou. Řady průměrných i podprůměrných desek, často ani příliš neprodejných a ze všech žánrů však i tuto domněnku popírá.

Zbývá tedy poslední možné vysvětlení.

Že o jazzu rozhodují úřednické plány a ne odborní pracovníci. Takže veškeré odborní diskuse na tato témata v posledních letech jsou tímto degradovány na hospodské nauky v kruhu přátel. /V.K./

RECENZE

DEN VELKÝCH TALENTŮ

Náhoda přála tomu, že los určil na druhý den všechny horké favority soutěže a kdo nebyl favoritem, ukázal se nakonec být předpokládaným amatérským špičkám rovnocenným soupeřem.

F.O.K. patřilo už na začátku mezi řadu těch souborů, o kterých se něco zajímavého očekávalo. Tentokrát to přišlo v podobě psychologického folku "Sny zdravého dítěte". Soubor sice nepředvedl příliš mnoho hudby, ale zato velmi pěkné texty a řadu výborných improvizací recitátora a mimy Michala Dufka. Vznosně patetický závěr mile připomněl Felliniho Amarcord. U souboru je třeba pochválit pečlivou práci s vícehlasem, na němž se účastní většina jeho členů. Jejich vystoupení bohužel ublížila zvuková technika, která nedokázala vyvážit jemné fineasy metalofonu a různých rytmických nástrojů v rukou diváků.

Velmi pěkně vyzněla i následující skupina Bluesberry. Všichni jsme se příjemně bavili při nesmírně upřímném pěveckém projevu píjdeckých blues Petra Introviče a jeho přátel. Obzvláště "Metafaké blues" získalo sympatie všech přítomných v sále. Líbil se i Mario Císař s nenáročnými, ale s chutí improvizovanými sóly na kytaru. S Bluesberry se ještě setkáme v sobotu a věříme, že i širší veřejnost Lucerny s radostí jejich písně přijme.

O následující skupině Švehlíků odmětám vůbec psát. Jestliže je určeno, aby skupina hrála maximálně 30 minut a soubor opustí podium až po 50 minutách, ublíží tím nejenom následující skupinám, které jsou nuceny v časovém stresu své vystoupení zkracovat, ale zneregulární tím i celou soutěž. Je sice pochopitelné, že při nedostatku koncertní činnosti jsou členové skupiny hladoví si zahrát, ale základním předpokladem umění jako takového je kázeň. A může to být hudba sebelepší, když není kázeň, nemá skupina nárok účastnit se jakékoli soutěže.

Soubor Expanze patřil k absolutní špičce celé přehlídky. Vlastnil perfektně sehranou rytmickou sekci, na níž se dobře budoval slušný jazzrock hraný navíc ještě s chromnou chutí. Dříve byl nejvýraznější doménou souboru.

Další na řadě byl Synt-Art-Jazz Víta Poppa a Petra Pačese. Jejich Jazzová sonáta byla pravděpodobně nejdokonaleji vybranou kompozicí celé přehlídky. Beethovenovsky vznosná první věta, pentatonická lyrika věty druhé a efektní rondo patří ale do jiného prostředí, než je horkou jechlou spíchnutá amatérská přehlídka, při níž zvukař slyší každý soubor poprvé až na podiu během vystoupení. Špatná mixáž akustického klavíru a elektrické kytary souboru sice ublížila, ale je třeba doufat, že to nikterak neubere na slávu, s níž tato skladba vznikla, a že to není naposledy, kdy jsme Jazzovou sonátu v její provedení slyšeli.

Posledním gouborem večera byla výborná plzeňská skupina Elegie. Předvedla tvrdý rock a předvedla ho ve skoro profesionální verzi s notnou dávkou energie, ale i zvukové intenzity, což unavenému publiku bylo celkem vhod.

Po jejich koncertě přišla ona slavná chvíle hodnocení obou porot. Sebrané hlasovací lístky z publika rozhodly o tom, že na prvních pěti místech se umístily tyto soubory:

1. Švehlík
2. Aqualung
3. Elegie
4. Žába
5. J.P.R.

Porota se sešla v poněkud nedůstojném prostředí na chodbě, kam byla pořadatelem vykáždána, protože se zavíralo. Rozhodla takto:

1. Expanze
2. Synt-Art-Jazz
3. Bluesberry
4. F.O.K.
5. Švehlík

Obě hodnocení jsou výrazně odlišná. Jen by bylo zajímavé vědět, kdo rozhodl spravedlivěji. Dav fanoušků z publika nebo moudrá porota? (z)

PROFILY

VOLF JAZZTET

Jako skupina se mezi amatérskými modernisty může pochlubit několika výjimečnými vlastnostmi - nejdelší dobou trvání, značným počtem vynikajících osobností, které měla a má ve svém obsazení a konečně řadou festivalových ocenění. Konečně její stručná historie byla výstižně a dramaticky zachycena v programovém bulletinu lonských PJD a není proto nutné ji opakovat.

Naopak je prospěšné zmínit se o změnách, které nastaly na začátku sezony v obsazení a koncepci Volf Jazztetu. Původní kvintet se dvěma trombony byl zvukově obohaten rozšířením frontline o trubku a altsaxofon /resp. flétnu/, posílena byla i rytmická skupina, v níž se objevila kytara. Tyto nástrojové a personální změny umožnily Volf Jazztetu zpestřit svou hard-bopovou orientaci a rozšířit repertoárové zameření, což ocenili posluchači nejen v Praze, ale i v NDK a nepocitně to učiní i návštěvníci dnešního koncertu.

Obsazení: Josef SMOLÍK - tp; Jaroslav SOLC - as, fl; Zdeněk VESELY - s; Jiří KOBR - bg; Michal EŠAŇ - p; Ing. Bohuslav VOLF, Larel STIEFEL - tb; Ivo KALVÍNSKY - d

PROGRAM BIG BANDU VÁCLAVA KOZLA

S PÍSNÍ V SRDCI /C. Proter/
ROUND MIDNIGHT /T. Monk/
QUIET RIOTS /Belson/
AU PRIVATE /Ch. Parker/
ARKNIKA /V. Kotel/

ORIGINALNÍ PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ ORCHESTR

Rychlý a dynamický stylový vývoj jazzu v Americe 20. let uvrhl do neprostého zapomenutí nesmírné množství krásné hudby, která svou mimořádnou melodicko - harmonickou nápaditostí, smyslem pro polyfonní vedení hlasů a vytváření esteticky vyjimečně působivých zvukových struktur nemá /snad kromě baroka/ obdobu v žádném jiném hudebním stylu. Jazzová hudba 20. let je zřejmě jednou z posledních fází využití klasického harmonicko-melodického systému, totálním vyvrcholením kultu melodie v hudbě.

V postupném procesu mapování různorodých stylových oblastí raného jazzu došel ORIGINALNÍ PRAŽSKÝ SYNKOPICKÝ ORCHESTR k potřebě vyrovnat se i s odkazem velkých orchestrů. Obsazení 10-11 hráčů bylo neobvyklejším typem orchestrální formace od 2. třetiny 20. let až do počátku let 30. Pro doplnění svého obsa-

zení sálk O.P.S.O. do řad nejmladší hudebnické generace a přivádí dnes na podium několik hráčů ve věku 15 - 17 let, kteří jsou zřejmě nejmladšími aktivními účastníky Pražských Jazzových Dnů.

V dnešním krátkém programu z období 2. poloviny 20. lét budou černošskou hudbu zastupovat skladby z repertoáru orchestru JOE JORDANA /Chicago 1926/, FESS WILLIAMSE /New York 1927/ a HARRIS BROTHERS TEXAS /Dallas 1929/ bělošská hudba bude reprezentována orchestry FREDa RICHE /New York 1929/ a NEW ORLEANS OWLS /1927/.

Obsazení: Pavel Kliker - kornet, píeno; Oleg Petruš - kornet, Tomáš Velínský - trombon, Jan Štolba - alt sax, klerinet, Luboš Hejny - alt sax, sopran sax, klerinet, Zbyněk Melý - violino-fon, Jiří Gilík - píeno, klarinet, Jiří Šícha - banjo, kytara, Michal Pospíšil - suzefon, kontrabas, Michal Hejna - bicí nástroje, Ondřej Havelka - zpěv.

ROZHOVORY

Jaké jsou vaše dojmy z prvních koncertů PJD ?

Michal Rakovčík : Včerejší koncert jsem neslyšel. Přál bych si ale, aby letošní přehlídka amatérských skupin byla lepší a původnější než ty předešlé.

Vladimír Fuksa, studující VTI : Včerejší koncert byl dost slabý. Nejvíce se mi zatím líbila skupina Jazz Tělo. Skupiny, které budou hrát dnes neznám. Včera mi při promítání filmů vedli hudebníci na jevišti. Bud by tam neměli být, nebo by se filmy raději neměly promítat. Překvapilo mě také, že se o PJD málo ví. Já jsem se o nich dozvěděl náhodou několik dní před zahájením z plakátu v jedné hospodě na Ujezdě. A když jsem ve škole řekl, že sem dnes jdu, všichni se moc divili, že už začaly.

Pavel Turon, budoucí právník : Já jsem dnes na PJD letos poprvé. Jsem zvědavý, jaká přehlídka amatérských skupin bude, protože o mladých kapelách nemám přehled. Loni jsem na přehlídce byl, ale skupiny, které budou dnes hrát, jsem slyšel jednou nebo dvakrát. A ne v souvislém programu. Myslím si, že podobných akcí, jako jsou PJD by mělo být víc.

Jirka Jířík, studující : PJD jsou pro mě kulturním zážitkem, se kterým se lze u nás setkat jen velmi zřídka. Dnes se těším hlavně na Bluesberry, které už znám. Podle mého názoru mají amatérské skupiny dobrou úroveň. Možná lepší než některé profesionální kapely, které na PJD nevystupují. Moc by se mi líbilo, kdyby přehlídka amatérských skupin probíhala non-stop celé dva dny.

Aleš Svoboda : Na PJD jsem už po čtvrté nebo páté. Myslím si, že vystoupení na nich jsou hrozně znuštěná. Loni jsem byl tři dny za sebou na koncertech v Lucerně. Třetí den jsem už skoro nemohl poslouchat. A to jsem měl pokaždé velmi dobré místo. Koncerty by se měly rozložit, i když to z organizačního hlediska není asi možné. Hlavně nabité jsou hlavně koncerty profesionálních kapel a myslím, že zbytečně.

Zamyšlený příslušník VB : Na PJD jsem poprvé. Sam hraju na píano, bicí a na trubku. Mám rád klasiku i jazz. Myslím si, že amatérské skupiny jsou základem naší hudby a budou moci nastoupit, až profesionální skupiny zestárnou.

Miloš Hofman, Experimentální studio Franka Towna po vystoupení v 22.30 : I když jsem byl dnes i včera v Doprávních pooncích od pěti hodin, měl jsem možnost slyšet dvě tři kapely. První den jsme měli vystupovat po skupině žába a měli jsme z toho strach. Ale obecenstvo, utmořené, kontakt s publikem byly bezvadné. Tancovalo se nám tu moc nezky.

ZPRÁVY Z INFORMAČNÍHO STÁNKU JAZZOVÉ SEKCE

1.

V informačním stánku Jazzové sekce se můžete dozvědět vše o činnosti a plánech JS v letošním roce. Členy upozorňujeme, že ve stánku mohou hlásit změny adres či různé reklamace, aktivní členové si sem mohou přijít popovídat o problémech naší společné práce. Zájemce o členství v JS však musí psát mužete, ale nové členy budeme přijímat v omezeném počtu, až po letní prověrce plateb ročních příspěvků našich členů. Kandidáty na členství však evidujeme v poradníku.

2.

Po půldruhé sezony trvající spolupráci s kinem PONDĚPO končí filmová představení pro Jazzovou sekci. Důvodem je zrušení představení kina mimo rámec vlastních programů. Pokusíme se najít jinou cestu, jak členům JS a jejich přátelům promítat hudební filmy, které nejsou běžně promítány.

3.

V tomto týdnu probíhá knihárenská práce na dotisku JAZZU č. 20, což pro členy, kteří jej z technických důvodů ještě neobdrželi, znamená, že jim bude odeslán koncem května. Očekávané dvojičko JAZZ 21-22 o 64 stránkách je již vytištěno a v první polovině června by jej měli obdržet všichni členové JS.

4.

Na četné dotazy odpovídáme: členské příspěvky JS se budou platit složenku, která bude rozslána s dvojičkou v červnu.

JEN ZDÁNĹIVÝ ODCHOD KÁTI

HAJDOVSKĚ

+ Káto, proslýchá se, že prý chceš od amatérského F.O.K. k profesionálům.

- No, když mám jednou ty profi zkoušky ...

+ A to jako ty, členka souboru zarytých nepřátel komerce budeš zpívat takový to „mám jeden přima nit na magnetáku, tancuju si při něm po obejváku“?

- Já si nemůžu vybírat. Chci se hudbou žít a to znamená, že musím zpívat to, co je žádáno. Pozdívěj, od začátku roku jsme s F.O.K. vystupovali dvakrát v Praze a dvakrát mimo. Tím se uživit nedá...

+ Ale to znamená, že ončas opustit F.O.K. !

- Vůbec ne! Vidím v této kapeli těžiště své práce i v budoucnu. A těším se, že mi bude lesík psát písničky. Navíc se sama učím kompozici. Právě jsme dokončili práci na třídílném pořadu „Sny zdravého dítěte v krizi“. První část jsme hráli aneska. Jestli chceš slyšet zbytek, musíš do divadla v Nerudovce 12. června. Uvidíš ce-

lý náš soubor i s mimem Michalem Dufkám, a s nímž budeme pravděpodobně spolupracovat i v budoucnosti.

+ Takže P.O.K. se nevzdává?
- Naopak!

JEDNA OTÁZKA

/Jiřině Veselé, člence Townenova souboru/

Dělat s Townem, to je asi sen mnoha dívek. Jaké to je?

Je to fajn. Town je nekompromisní. Když u něj někdo začne dělat, tak toho čeka vojna. Soboty, neděle, tvrdý trénink. Jako profesionálův. Třeba já se přes týden věnuji pedagogické činnosti a se souborem zkouším právě jen v sobotu a v neděli. Že to chce odříkání, to si dovedete představit. Vždycky začínáme pořádným rozvořením, Town tomu říká expression primitive. Prostě spontánně ovivíme na jazzovou hudbu. Doprveje si něco uvolňovacích cviků, ale hlavní, na čem si Town zakládá, je pěstování bluesového feelingu. Tvrdí, že právě na něm závisí vyjádření veskeré afroamerické hudby. A pak se začne zkoušet něco nového. Town většinou nahodí zhruba celý kus a to jsou nejkrásnější okamžiky, neboť ve chvíli, kdy chrlí nápady, a my jako soubor se je snažíme realizovat, vzniká určitý pocit kolektivní tvorby, při níž se účastníme i my. Jinak je Town prima kamarád, který má pochopení pro ženské starosti, ale v práci je jako ras. A hlavně, potrpí si na dochvilnost. /zis/

NA SLOVÍČKO

s příslušníkem VB Jardou, konající službu na druhém koncertě.

Co si myslíte o přehlídce amatérských jazzových kapel?

- Upřímně řečeno, na skupinách je vidět, že jsou to amatéři. Většinou napodobují klasičtější kapely, jako třeba Slade nebo Beatles. Hodně skupin nepoužívá sólovou kytaru, hraje jen doprovodné akordy, to umí kde kdo. Některé skupiny si zase neumějí na jevišti rozprostít aparaturu a nástroje, překrývají se, přehlušují.

Nejvíce se mi líbila první kapela /FOK/ ve westernovém stylu. Mám k tomu blízko, taky jsem hrál v kapele. Pak se mi líbila ta poslední /Expanze/. Chybí zde taky některé nástroje, například klavír a varhany.

Co říkáte publiku?

- Myslíte věkové složení?

- Ne, myslím na vaši službu, tedy kázen publika.

- Celkem jsem spokojen. Musím říct, že jsem překvapen.

Mile?

- Ano. Zatím tu žádná výtržnost nebyla, publikum je ukázněné. /e/

s Milošem ČUŘÍKEM, dramaturgem přehlídky amatérských skupin.

Jaký význam vidíte v podpoře amatérských jazzových a rockových skupin?

" Amatérská hudební scéna vůbec je tím nejdůležitějším podhoubím, z něhož vyrůstají budoucí profesionální muzikanti. Nejde samozřejmě jen o profesionály, ale péče o amatéry má ohromný význam při zvyšování celé hudební kultury. Tady možná leží těžiště další činnosti Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR, ale je nezbytné, aby se o tuto problematiku zajímaly i další instituce - některé to mají přímo v pracovní náplni. Bohužel, práce s amatérskými zázemími postrádá jakoukoli systematickosti, která je základem předpokladem k plánovitému rozvoji úrovní těchto skupin. Za dobu několika let, což jsem jedním z organizátorů těchto přehlídek se mnoho prospěšného nevykonalo, moc se nezměnilo. Pro většinu skupin je tato akce jedním z konečných cílů celoročního snažení a to je málo. Jejich vystoupení, tedy spíše zkoušky, se odbyvají bez účasti publika a to mluvím ještě o kapelách, které mají štěstí, že mohou někde zkoušet. Mnohé skupiny přijdou vlastně bez přípravy, zkoušejí až zde, je toho na ně příliš najednou a to samozřejmě ovlivňuje celkové významy jejich vystoupení."

Kvality tedy zřejmě úzce souvisí s podmínkami, které mají kapely ke své činnosti?

" Samozřejmě. V mnohých mladých amatérech je jakýsi příslib budoucí kvality, podpora je však, jak už jsem širěji naznačil, zcela nedostačující a to není potěšující zhoznění. / e /

Jazzovému a rockovému vění v Dopravních ponížích se zájmem přihlížel kytarista evropské jazzové skupiny Toto Blanke. Zaptali jsme se, co ho zde zajímá.

" Chodím rád na jazzové koncerty a festivaly, ať už jsou profesionální či amatérské. Na amatérských přehlídkách se objeví leccos originálního. Zajímavá muzika i lidé. Byl jsem například nadšen o tekovém festivalu v MSR. Viděl jsem tam výjimečného baskistu a bubonika - a teď s nimi hraji."

Zde vás také něco zaujalo?

" Přišel jsem bohužel pozdě a slyšel zatím jenom jednu skupinu, ale myslím, že to tady zajímavé je."

Můžete nám něco říci o amatérské činnosti ve vaší zemi?

" V MSR patří amatérské jazzové kapely především ke klubovému dění. Protože amatérské kapely jsou levnější, než profesionální,

zvou kluby na svá vystoupení především je. Menší honoráře jsou pro ně na jedné straně nevýhodou, ale zato si častěji zahrávají. Tak se z mladých hráčů v amatérských kapelách brzy stávají v-hraní muzikanti, kteří s úspěchem přecházejí do kapel profesionálních. Technické vybavení celkem není problém. Amatéři mají vedle své hudby ještě své povolání, tedy výdělkové možnosti, a mohou si koupit dobrou aparaturu. (e+p)

Víte, že .....

Zbrusu nové jazzové seskupení ve složení Mirek Šimáček, Ravel Skála, Luboš Šmídmajer, Jiří Hollec a Michal Tichý drží prímát prvního vedera v trpělivosti? Při nedávném náhodném vystoupení, kde si s chutí zajemovali zvlstili, že se jim spolu výborně hraje a že by byla škoda nevystoupit na PJD, zvláště s neobvyklým repertoárem, který je inspirován indickým, čínským a moravským folklorem. Svůj návrh přednesli pořadatelům trochu opožděně a tak celý večer ladili a doufali, jestli se na ně dostane. Skupin však bylo dost a času málo, takže posluchači možná přišli o zajímavý zážitek.

Převážná většina členů skupiny Jazz Lod má kromě hudby ještě jiného zajímavého koníčka? V létě se zapřáhnu do vozíků a putují jako kočovní herci, loutkoherci a hudebníci po vlastech českých.

P U K L

Na prvních dvou večerech festivalu nebyl nikde viděn věrný návštěvník PJD a jiných jazzových akcí Mojmir Pukl. Doufáme, že během dalších dnů toto nedoplnění naprví, abychom s ním mohli natočit, jako tradičně, původní rozhovor pro náš zpravodaj a ozdobit jej touto publicistickou perlou.

PROGRAM DNES

LUCERNA 19,00
Big band Kamila Hály
Wolf Jezzett
Expanze
C.P.S.O. - Originální pražský symfonický orchestr
Big band Václava Kozle
Kvartet Milens Svobody
Parnas: 23,00 Jam session

ZÍTRA

:pátek 19.5.
Divadlo hudby. 16,30
Fuga Rock - připravil a uvádí Josef Vlček

LUCERNA:19,00
Spektrum Erno
Tleen and sbor
Svehlík
Amalgam, Horký dech J.K., Oesla
Uvádí: Lubor Šonka /ELR/
Parnas: 23,00 Jam session

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

PÁTEK
19.5.1978

Neexistuje schůze o populární hudbě, na které by nebyl vynášen jazz do nebe a zatracována písničková, zejména festivalová, tvorba. Jazz je téměř spasitelem k tomu, aby se mladí dostali přístupnější formou ke kvalitnější hudbě, instrumentálně náročnější, která jim otevírá svět moderního umění a myšlení v širším rozsahu. Ještě před rokem podobné schůze končily odou na jazz; dnes končí stejně, ale když se vstane od stolu a zapisovatelka sklapne blok, všichni se shodnou na tom, že se nic nezmění. Jazz bude dále chudou příbuznou Populáru, nějak se postará sám o sebe jako již tolik desetiletí a opět někdo prohodí hořkou zkušeností, že za pohostění a pronájem schůzovní místnosti mohl mít nějaký mimopražský klub dobrou kapelu, na kterou nemá, protože se stejně nic nevyřešilo.

Před týdnem se hovořilo o návštěvnické krizi koncertů soudobé hudby a jeden moudrý člověk řekl, že kultura by se pro změnu měla zkusit šířit tak, aby pracovníci z

UZAVŘENÝ KRUH

této oblasti chodili do obchodů a na nejnižší stupně, kde se rozhoduje o praktickém provádění a tam uplatňovali své dobré myšlenky. Poznají, jak je složité prorazit bariéru u vedoucích prodejen hudebnin a gramodesek, kteří si nechťejí objednat ani jednu nekomerční položku /třeba i v krajských městech/, protože jim zase plány nedovolují mít na skladě nepohyblivé zboží. Poznají, že dnes úspěšnost prodeje některých hudebnin již nejde do stovek, ale do desítek. Přesvědčí se ve většině případech o katastrofálním hudebním přehledu u personálu a kulturnos-

ti prodeje. Zjistí, že adekvátní situace je i na mnoha jiných podřízených úřadech, u prostých vedoucích sálů, kulturních domů apod.

Ohmatají si stav, se kterým je obeznámen každý fanda, který se někdy pokusil zorganizovat jedinou diskotéku nebo shání nekomerční desku a notovinu. Přitom paradoxní je, že nikde nechybí dobrá vůle; vynikající edice, která přišla shora, je Mini jazz klub Pantonu, která se blíží k číslu dvacet. Co je však plátné, když si její prodejny neobjednávají v počtu, jaký by zasluhoval, protože dotyčný scubor unich nikdy nehrál /že by jej znali z rozhlasu, nepřipadá v úvahu/, koncertní agentura jej nikdy nezprostředkuje, protože na jazzu nemůže vydělat a z něčeho musí žít, a jednotliví fandové, kteří by akcí připravili zdarma, zase nesmí. Jak tedy konkrétně má jazz vést ke všemu proklamovanému, když mezi dobrými snahami "nahore" a "vyprahlostí" dole je zakopaný pes.

Máme-li zkoumat umělecké dílo, směr nebo dokonce celou epochu vývoje, musíme si uvědomit, že je třeba zároveň sledovat oba póly, pod jejichž vzájemným působením umělecké dílo vzniká - pól podmíněný okolními podmínkami i pól vnitřního vývoje umělce i celého uměleckého proudu. Každá doba upřednostňuje některé z těchto hledisek, i když je jasné, že jejich vzájemný poměr je v každém stupni vývoje jiný. Mohou tak vzniknout jednostranné interpretace umělecké tvorby, které dílu spíše škodí než aby mu pomáhaly ještě blíže jej přiblížit tomu, pro nějž vlastně vzniklo - čtenáři, divákoví, posluchači.

Asi bycnom jen stěží našli lepší důkaz pro tuto tézi než prá-

PUNK ROCK V DIVADLE HUDBY

vě punk rockovou vlnu, která se v rocku objevila asi před dvěma lety. Stala se z ní modní záležitost a skrze její vulgarizaci v zahraničním maloměstáckém tisku, kterou přebíraly i naše noviny a časopisy, jsme se s ní seznámili i my. Tím, že dodnes u nás neexistuje správně pochopená podstata rickandrollu jako určité komunikační metody, která na maximálně jednoduché bázi sděluje pomocí různé promenné energie své poslání, našlo se až příliš mnoho lidí, kteří v záři zavazek jen jednostrannou interpretaci celého hudebního proudu. Vypadá to asi tak, jako kdybychom oavrnuli Picassovo

období okouzlení primitivním uměním jen proto, že umění takového typu je ve srovnání se všemi Vermeery a Rembrandty daleko více primitivní.

O co vlastně v pořadu o punku jde?

Upozornit, že punk má svá opodstatnění, proč se musel zákonitě objevit.

Vysvětlit, že přišel proto, že rock and roll už pod nánosem komplikovaných staveb ztrácel svou komunikační schopnost. Je antielitistický a žádá kapela nemá uzavřenou cestu ke slávě jen proto, že jí cnybí nejdokonalejší zařízení.

Ríci těm mladším, že totéž se vykládalo před patnácti lety o

rolling Stones, před sedmnácti o Beatles a před pětadvaceti o Elviu su Presleyovi. Vždyť ta obnova jednoduché energie je určitou zákonitostí, s níž budeme muset i v budoucnu počítat.

A to nejdůležitější - podívat se, jak souvisí celá ta rock-and-rollová resuscitace s momentálními společenskými podmínkami jinde ve světě.

RECENZE PŘIŠLI JSTE O MOC

Tak prázdnou Lucernu snad ještě Jazzová sekce nepsametuje. Vyčerpání hokeje, Závodem míru a dvěma amatérskými večery v Doprovodných podnicích zdědili posluchači doma. Nevím, jaké byly televizí, ale ti, kteří se rozhodli pro čtvrtletní koncert, jistě neletovali. Tolik výborného jazzu se vidá v Praze jen málokdy.

Skoro intimní atmosféru velkého sálu navodil Klikerův Originalní pražský synkopický orchestr. Předvedl se v rozřízném obsazení, které vytvářelo nádherné barvy jako ze starých desek. C.F.S.C. přišlo s chromě inspirovaným nápadem. Hráli totiž bez mikrofonů podobně jako různé jazzbandy třicátých let na téže pódiu. Výsledek byl přímo úžasný svou zvukovou čistotou a subtilností celého soundu kapely. Soubor hrál velice ukázněně, jednotlivé sekce byly až neuvěřitelně dobře vyváženy. Nu a Klikerův kornet - to byla přímo nádhara. A protože i Ondřej Havelka byl ve výborné formě, můžeme označit příležitostnou s C.F.S.C. za fantastický hudební zážitek, na jaký se čeká roky.

Přiznám se, že jestli jsem nějakému souboru tentokrát nevěřil, pak to byl Bigband Kamila Hály, čili pražský JCCR. Ovšem nevěřil jsem do prvních tónů, protože to, co odvedli tito zkušení muzici, byl špičkový evropský bigbandový výkon, poznamenaný rukopisem vynikajících sólistů, kompaktní rytmikou a moderním strhujícím drivem. Jiří Tomek a Josefem Vejvodou vybudovali orchestr rytmický podklad, na němž se mohli hudebníci s pohodlím a přehledem odvázet až do alelujá. Ze sólistů se nejvíce líbil Karel Růžička na skvělý klavír, který vystoupil se sólovým blokem příští středu v Lucerně.

Třetí soubor v pořadí byl Volf Jazztet. Už jsme ho dlouho nevyšli a proto jsme byli zvědaví, zda zprávy z NDR o vynikajících kvalitách rozřízného obsazení jsou opodstatněné. Naše předpoklady se splnily. Kromě obou trombonistů zaujal i "nový den" Jaroslav Solc na flétnu a sítku. Nejpříjemnější na celém souboru je fakt, že až Volf, Solc a Stiefel jsou členy Pražského Big Bandu, Volf Jazztet není žádným jeho derivátem.

Rytmika, v tom dobrém slova smyslu, byla i jmenovatelem další kapely, která včera doslova zazařila na amatérské přehlídce - Expanze. Jejich živá, dynamická muzika dobře obstála vedle profesionálních souborů a důstojně reprezentovala mladou tvorbu.

Ve zcela jiné poloze, a zcela proti vzrůstajícímu big bandovému trendu, se představil Milan Svoboda. V kvartetu s flétnistou Jaroslavem Solcem, basistou Ondřejem Soukupem a bubeníkem Jaromírem Helešicem zahráli skladby plné komorní pohody, interpretační invence, odlišné dynamiky i potřebného vzrušení. Sestava kvarteta byla i příležitostí pro výraznější uplatnění čtyř vynikajících sólistů Pražského big bandu. Přesně o půl dvanácté nastoupil na podium Big band Václava Kozla. Patnáctičlenné obsazení bylo oproti osmadvaceti divákům rozptýleným v přízemí opticky v přesilovce, ale potlesk, kterým nejvřivalejší muzikanti publikum odměnilo, byl lal.

Orchestr doplňuje výraznou škálu našich velkých orchestrů; nejlépe se cítí ve swingu Mr. nasieho, i v pomalých skladbách hraje s typickým jazzovým napětím, které není výsledkem hráčské driny, ale přirozeným citěním jednotlivých sólistů. Václav Kozel na sebe upozornil jako bezkonkurenční aranžér v této oblasti, o kterém asi ještě uslyšíme. Jeho big band byl precizní ukázkou, že i v poměrech taneční kapely se naleznou fajnšmekři, kteří mají v těle pěknou dávku jazzu; jen je vyprovokovat a dát jim šanci.

Tedy: vynikající začátek, vynikající konec a všechno mezi tím takové, že ~~si~~ byla škoda nechat si to ujít. Prostě, vy, kteří jste nepřišli, přišli jste o moc.

PROFILY

OSSIAN

Hudba polské skupiny Ossian není nepodobáním hudebních projevů oblastí Asie či asijsko-evropského pomezí, ale vychází ze spřízněnosti se základy, z kterých tyto hudební kultury vycházejí. Budeme-li ostatně sledovat vývoj hudby celé naší civilizace zpět, do období 1. - 4. tisíciletí před našim letopočtem, ocitneme se opět v Asii - v Číně, Indii a Předním Orientu. V této době historie přestává mluvit poprvé o primitivismu hudebního projevu.

Skupine vznikla před osmi lety v Krakově a dnes ji tvoří leader JACEK OSTASZEWSKI /zobcové flétny, korejská kava-gum, brazilská berimbeo/, TOMASZ HOLUJ /toble, xylofon, jeponské gongy/ a novější členové DIMITRIOS KURTIS /sitar, tamboura, buzuki/ a ZYGMUNT KACZMARSKI /housle, kytara a kopie psalteria - harfovitého nástroje ze 13. - 14. století/.

Kdo zrovna nehraje na některý ze svých nástrojů, využívá bohatého arzenálu perkusí.

Ostaszewski hrával na kontrabas ve skupinách K.Komecy, A.Makowicze i T.Stanke. S bývalým členem Ossianu M.Jackowekým na supraprónské desce silně ovlivňuje hudbu Grechutovy skupiny Anawa. T.Holuj je výtvarníkem s mezinárodními úspěchy. V Polsku Ossian nahrál živě LP ještě v původním obsazení. Členové Jazzové sekce si další zajímavosti o skupině a její hudbě dočtou v bulletinu JAZZ 23.

Na svých cestách hudební Evropou skupina Ossian hrála ve švédských věznicích, na švédských vysokých školách, ve studentských a dělnických jazz - klubech, v avantgardních divadlech, v psychiatrických léčebnách, v TV studiích, v nočních klubech.

Dnes skupinu Ossian a její HUBU LÉTAJÍCÍ RYBY vítáme v Lucerně na 6. Pražských jazzových dnech.

/V.K./

SPEKTRUM

Tvorba souboru /dříve Forum, Skupina O.L./ je buď původní, nebo přejatá s vlastními aranžmá.

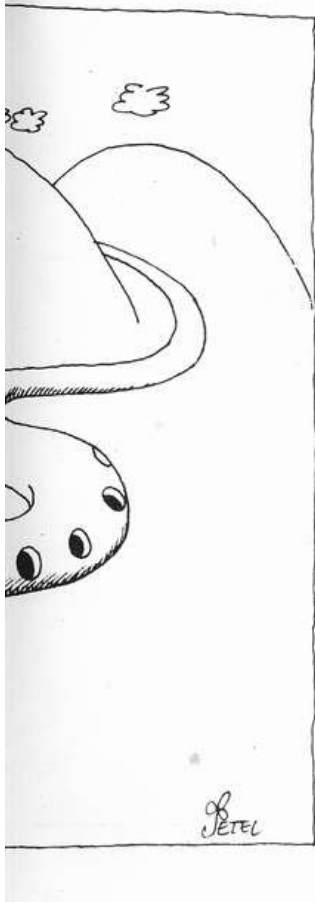

Některé skladby natočil Čs. rozhlas v Brně /C. Lubich: Střemhlavy let, J. Millonig: Zemle/ a další jsou připraveny k nahrávání. Všichni hudebníci jsou profesionálové, kteří musí v rámci "uživení se" hrát populární hudbu.

Základní kádr tvoří: Oldřich Lubich /29/, vedoucí a hráč na klávesové nástroje. Působil v souborech Junior-Speakers, sólově natočil se studiovým orchestrem Čs. rozhlasu parafrází na Gerschwinovu Rapsodii v modrém a je hlavním skladatelem a aranžérem souboru. Ctibor Hliněnský /25/ hraje na bicí a na perkuse. Prošel amatérskými beatovými kapelami a naposledy hrál s Junior-Speakers. Jan Millonig /26/, skladatel a další odchovanec Junior-Speakers hraje na elektrickou a akustickou kytaru a Karel Svoboda /33/ hraje na basovou kytaru. S orchestrem víceméně spolupracují hráči na dechové nástroje Günter Kočí /as, ts, fl/, Jan Horký /tp/ a Jiří Vichla /tb/.

TLŮN & SBOR

Skupina Tlůň pronikla do podvědomí našeho publika už tak hluboko. Že se zdá být skoro neuvěř-

řitelné, že existuje teprve dva roky. Ano, právě při třetí předhlídce amatérských jazzových a rockových skupin na Rokosce měla skupina svou premiéru a teprve před rokem, na druhé předhlídce v Domovině na sebe upozornila jako neoficiálně nejlepší soubor obou večerů. O půl roku později po vynikajícím výkonu na lonském ČJFpu, kde vybojovala stříbrnou plaketu.

Tlůň se dnes pohybuje v oblasti moderního jazzu. Převážnou většinu jeho repertoáru tvoří vlastní kompozice, při nichž využívají velmi dobře znějící kombinace vibrafonu, kytary a flétny.

Snad je to právě touha po barvě zvuku, která inspirovala dva velké sny party Karla Suchého - posílit skupinu smyčci, popřípadě sborem. První alternativu Tlůň už vyzkoušel - na předhlídce na Rokosce vystupoval posílen smyčcovým kvartetem. Dnes se pokusí skupina realizovat druhý sen. Pro svůj ideál jazzové kapely, posílené velkým sborem, nachlil jednoho z profesorů Nerudova gymnasia pana Karocha a spolu s ním vytvořili program, který bude mít na letošních Pražských jazzových dnech premiéru.

AMALGAM

Ahoj Zube!

Vyřídili mi, že chceš nějaké údaje o Amalgamu. Tedy jsou:

Ovlivnění beatem a poslechem jazz rocku a vědomí si ohromných možností hudebního sebevyjádření, snažíme se co nejjednodušeji vyjádřit pocity, barvy a nálady, abychom rozumovou a logickou přetvářkou nezhledili intuitivní a naivní, ale upřímnou komunikaci. Hudba sama není cílem, ale prostředkem vyjádření na určité cestě k duchovní jednotě. Proto tedy programově využíváme všech vlivů, které na nás v daném okamžiku působí.

Všechny tři programy Amalgamu vznikly na základě předem připraveného plánu či dějové osnovy, které navodila oblast barevnou či pocitovou, a tu se hudba sama vždy snaží ilustrovat. Jsme si vědomi, že to vždycky bude hudba amatérská, ale rozhodující je myšlenka /sama provedení je ztráta času, jak by řekl klasik/ a pocit sdělení mezi jednotlivými hráči, který je hnacím momentem většiny skladeb. Nepadá mě motto: "V každém hluku je ukryta hudba!" /Což je citat./ Záměrně tedy hrajeme vždy na každém koncertě něco jiného či jinak.

Protože se učím hrát na tabla a protože se poslouchám indickou muziku a protože se zajímám o Východ a protože se nedomnívam, že Východní národy jsou barbarštější či méně vzdělané, neopak, podezřívám Západ z duchovní krize, jejíž jediné východisko je podle mne nutno hledat v Japonku, /jediné spojilo techniku s tradicí a kulturou a vyřešilo

už řadu problémů, které na nás ještě čekají/ či vůbec na Východě, je nynější Amalgam tekoucí směsí či teveninou všeho kolem, procezenou rozvíjejícími se osobnostmi jednotlivých hudebníků. A proto se jeden ze základních rysů východní kultury, svůjsi pro detail a humor, objevuje se i v Amalgamu. Jistě velkorysost a schopnost nedělat z každé bouře ve sklenici vody tragedii je v dnešní době velmi cenná vlastnost, která se i vyplácí. A z tohoto odstupu není důležitý úspěch či výtěžek tvorby, ale proces tvoření sám o sobě,

Hudba je pro tento proces univerzálně dokonalý nástroj bez nutnosti překladu či tlumočení; jde přímo k duši či srdci nebo jak to nazveme, mimo rozumovou a autocenzurní odbočku. Bohužel příliš mnoho i mladých návštěvníků koncertů v Praze není schopno se okamžitě přizpůsobit a otevřít se tomu, co poslouchají. Je tedy nutno si je vychovávat a nebat se experimentu - posouvat vkus pryč od nevkusu a zbednělosti, navracet umění smíchu a upřímného prožitku. Pokud k tomu přispěje i volné smatérské sdružení, které vystupuje pod názvem AMALGAM, hurá, hurá, hurá.

Marek

P.S. Naše obsazení: Luboš Fidler - španělská kytara, zpěv, Alexandr Hajdovský - španělská kytara, zpěv, Favel Richter - elektrická kytara, zpěv, Marek - percussion, Mohan Lal - tabla, j.h., plus hosté /vokál/. A budeme hrát program Amalgam č.3, který se skládá z těchto skladeb:

ČÁROVKA

Sun tyky taka kry
lece pače sečo
dětí nese sup!

Čop klepy cepy lok
kopy vosy čosi
teba zebe nos!

Uch saky pakyvaj
pače kaše vaje
kdo to maso sněd!

Sek noty boty fuk
vezu nesu k leču
kuba naš-i zub!

Had kula mla v ik
baba Jaga čichy
dětám je to fuk!

Bic kape fape čos
metu tetu v leču
kdo tu chodí bos!

Jed klápa čape suk
lupi sápi čilupy
nepek ani muk!

Zuch čupy čupy čup
radši paču lečo
zu čany je hluk!

Hudba: Daniel Pikejz
Scatová sílva:
Jana Koubová

NĚKDO TO RÁD HORKE..... JÁ TAKY!

Rozhovor s přeměním čs. jazzovou zpěvačkou

Jano, už delší dobu tě pozoruju - kromě toho, že tě ráda poslouchám - a tuším, že něco kuješ.

- Pořád něco kuju. Ale ty máš zřejmě na mysli zitřejší premiéru nové kapely. -

Přesně tak. Ty si klidně ukuješ kapela a chudák Eliška, aby zabíhala fídlátka.

- To silně přeháníš. Eliška Fitzgeraldová je už přímo jazzový pojem - něco jako povinná učebnice pro jazzmeny. Bude se poslouchat po všechny jazzové věky, zatímco já teprve hledám svůj vlastní jazzový výraz. -

Co ty na to, jako ženská v jazzu?

- V životě to bez ženských nejdě a jazz přece nemá být výsadní doménou mužů, nemůže je v tom nechat tak osamocené. -

Slyšela jsem námitku, že máš "nejazzový" hlas, že jazzový zpěv musí být drsný a pokud už zpívá ženská, tak jenom slytem.

- Můj hlas je polohou soprán, mezzosoprán. Jsem doma ve výškách, tam se cítím volně, přirozeně, žensky a třeba v vrátím ten vztýhlý názor. Prostě - jazz ve vyšší poloze!

Proč myslíš, že je tak málo jazzových zpěvaček? Kení to proto, že zpívající dívky se snaží na podiu především hezky vypadat a toto úsilí je natolik vyčerpávací, že na to co, a jak zpívat jim už nezbyvá?

- Jazz je těžká muzika. Nejsou to písničky a pariény. Ale také pro ženskou je těžké něco zorganizovat, dát dohromady, není to procházka rájskou zahradou. Když nemáš hned kšefty a neplatíš, každý se na tebe vykašle. Muzikanti hrajou v mnoha kapelách, každý hraje s každým, nemají čas... Naštěstí ještě existují jiní, kteří se dovedou nedchnout, přijít s nápadem, vyzkoušet si něco nového, svůj vlastní projev, jsou schopni něco napsat, zaranžovat a přesto nečekají, že hned udou mít peníze. -

Prosila bych jmenovitě.

- Piagista Zdeněk Kalhous, bubeník Lada Malina, kytarista Zdeněk Hrášek, baskytarista Ivo Durczak, saxofonista Bedřich Rehberger, trumpetista Karel Průša, Jiří Tomek, který hraje na conga. Ja jich jistě mnohem víc, tihle jsou z horkého dechu, což tě asi zajímá. Taký provokují lidi, kteří skládají. Starší opět nemají čas, ale přece se podívalo některé získat - třeba Zdenka Kalhousa a Rudu Ticháčka, z mladší generace pro nás píše Ilja Círal a Jan Fikejz, jehož Zárovku je už natočena u Supraphonu. -

Jaká by měla být vaše muzika?

- Horká!

A pod tím pojmem si představuješ?

- Jak temperamentní, tak nervní hudbu. Neboli - i pomalá, tichá balada může člověka zahrát.

Jako Koubková se nevyhýbám žádnému žánru, která se mi líbí, něco mi dává, provokuje mne a vzrušuje a kterou já můžu důstojně interpretovat a nejen to, které já mohu něco přidat ze svého.

Lidský hlas je asi jeden z nejtěžších nástrojů, počítáš v dohledné době s celovečerním koncertem?

- Než se ohlásím s koncertem současné české jazzové vokální tvorby uplyne asi trochu vody - ale ne zas tak moc! - Lidský hlas v jazzu dokáže nesmírně moc, v barevnosti, v navození atmosféry, napadech, a myslím, že jako nástroj je i jeden z nejzajímavějších. -

Tak se těším, už aby to bylo! Díky za rozhovor.

Pro čtenáře tohoto listu, kteří Janu Koubkovou rádi poslouchají dodávám, že se konečně na trh pomalu dostávají tři desky, kde si ji mohou poslechnout: "Jazz Half Sextet" /Míni jazz serie č. 16/, "Mila společnost" /LP Supraphon/, a "Jana Koubkova" /SP Supraphon/. /e/

Odpovídáme na dotazy: Jazzové sekce v letošním roce zájezu do Varšavy na Jazz jamboree nepořádá.

ROZHOVORY

Radim Štrajtr, pomocný dělník:

Na přehlídce amatérských skupin se mi líbilo téměř vše. Zvláště včerejší koncert byl dobrý. Hrály výborné kapely, z kterých se při hlasování těžko vybíralo. Mnohé byly lepší než profesionálové. Skoda, že nemají kde vystupovat. Dnes mě překvapila poloprázdná Lucerna. Někdo to svádí na nedostatek propagace. Já si ale myslím, že když chce někdo hudbu poslouchat, vždy si jí najde.

Hartmut Schmid, Geisenheim NSR:

Na PJD jsem dnes poprvé a moc se mi tu líbí. U nás jsou na podobné akce moc drahé lístky. Mladým lidem u nás se teď líbí jazzrock, který mohou ale slyšet jen na soukromých večírcích. Na dnešním koncertě se mi víc než klasický jazz líbila skupina Expanze.

Jiří Beneš, ČVUT: Na přehlídce amatérských skupin jsem letos nebyl, protože se letos PJD kryjí se začátkem zkušebního období. Zda se mi, že na to, jak jsou PJD vyhlášené, je dnešní koncert malý zájem. Dnes vystupují dobré kapely. Já osobně mám moc rád O.P.S.O. Je moc milý a pohotový.

Zástupce HSP, který si nepřál být jmenován:

PJD jsou největší jazzovou událostí u nás. Překvapilo mě, že na přehlídce kapel tak dobré úrovně přišlo tak málo posluchačů. Nevim proč. Proto, že současně probíhá Pražské jaro? Nebo byla mála propagace? Kdo dnes do Lucerny přišel, udělal rozhodně dobře.

Odposlechů

Jak to, že je tu dneska tak málo lidí? To je určitě tím, že nejsou plakáty, jestli jste si všimli, tak plakáty na tyhle pražský jazzový dny jsou přelapeny něčím jiným. Kdo má pak vědět co se hraje, aby sem mohl přijít? Dyt je dneska Pražské originální symfonické orchestru a na ten je vždycky vyprodáno! (Rozhořčovala se velmi sugestivně paní na decentní dámské místnosti. O jejím hudebním přehledu není třeba pochybovat. Sáhá od Vlachovky přes Matušku, Gotta až po Goodmana).

Farnas dnes ve dvě rano:

O dobrou atmosféru tohoto známého střediska dobrého jazzu se tentokrát postaral kytarový tandem Toto Blanke a Rudolf Dašek, kteří zaskočili za nepřítomné Ossian. V zaplněném sále jsme mezi spokojenými návštěvníky zahlédli také známou tvář Jana Hammera mladšího. Jsemovalí K. Dašek, T. Blanke, L. Hulan a J. Tomek.

Kdo má VOLNÉ BYDLO?

A může pomoci s ubytováním mimo-pražské jazzmanky, kteří přijeli na PJD, nechtě se hlásit během koncertů v Lucerně v loži č. 3 /1. balkon/ u Petra Pylpova. Naopak, kdo nemá kde spát, ať se přihlásí tautěž.

PROGRAM DNES

Dívadlo hudby 16.30
Punk Rock - připravil a uvádí Josef Vlček

Lucerna 19.00
Spektrum Erno
Tlón & Stor
Svehlík
Amalgam
Horký dech J.K.
Ossian (FLR)

ZÍTRA sobota 20.5.1978

Malostranská beseda 10.00 a 13.00
Punk Rock

Lucerna 19.00
Kozzák (MLR)
4P pro Ema
Duo Foemí di Praga
Jiří Stivín & Co.
Co & Jiří Stivín?
Extempore,
Illusterry
Farnas 23.00
Jam session

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

**SOBOTA
20.5.1978**

Zajímavý rozhovor na téma duchovních přesunů v současné době a podmínek vedoucích ke zrodu autoritativního hnutí se negativně uskutečnil s významným sociologem Peterem L. Bergerem. Pokusíme se ve stručnosti aplikovat Bergerovy poznatky na dnešní hudbu:

Autor především tvrdí, že člověk má hlubokou touhu po jasné odpovědi na otázku: Kdo jsem? Podle Bergera to znamená, že každý, kdo přijde třeba i se zdanlivě autoritativní a pevnou odpovědí na tuto otázku, má téměř jistě zaručené své nasledovatele. Berger, aniž by svým názorem vedomé mířil do světa hudby, přesně vystíhal příčiny, které v tomto oesitilivě vedou k obliče folku, rocku i jazzu, obsažené v krédu. Idolem včerejší generace byl básník, dnešní je rockový hudebník. V rozhovoru se dále uvádí, že neuspokoje-

ODPOVÍDÁ JAZZ NA OTÁZKU: KDO JSEM?

ny člověk hledá instituci nebo skupinu, která mu vtiskne silnou identitu, přestože Berger připouští, že existují případy, kdy člověk našel identitu i u neautoritativních institucí nebo skupin. Nicméně autoritativství má určitou přitažlivost, prezentovanou v rovině beatu téměř kulm, zejména lakavém pro určitou vekovou hrušnici a sociální vrstvu posluchačů. Berger nakonec radí, jak má

jednotlivec postupovat: "Musíte dát skupině své nitro, musíte se doslova či obrazně obnažit a skupina vas vezme pevně do ruky."

Podle Bergera historicky vznikají tato mntí na Zapadě v nižších vrstvách společnosti /v hudbě převažně u mladších ročníků/, které se s přibývajícím postavením na společenském žebříčku usuzují a přestávají být tak alučnými. Uměrně s tím však dochází ke ztratě identity. "Není to však otázka věku," dodava Peter L. Berger, "ale daleko více otázka výse příjmů."

Odpovídá tedy jazz na otázku: Kdo jsem? Neprímou odpovědí jsou naplněné sály a velký počet vystoupeních, která se v uplynulých třech letech v Praze uskutečnují. Přířmou odpověď si snadno nalezne každý sam.

Jak se vám líbí indický jazz?
/Hraje skupina Amalgam/

- Já jsem bhužel právě teď přišel, tak nemohu říct jak se mi to líbí, ale soudě podle onlasu, asi to bude pěkný. -

Á přišel jste odkud?

- Přijel. Z NDR z krásného starého hradu. -

To jste si byl jenom prohlídnout hrad?

- Ne, natáčel jsem tam pro televizi s Pražskými madrigalisty starou muziku. Jen tak jsem jim to propojoval svými improvizacemi na různé hudební nástroje, a byl jsem tam dokonce v opatském oděvu. -

Jak se na starou muziku improvišuje?

- V duchu renesanční hudby, samozřejmě. -

**NA SLOVÍČKO
S JIŘÍM STIVÍNEM**

V kuloárech se povídá, že sháníte na své zítřejší vystoupení sto lidí. nač?

- Jelikož jsem se doslechl, že je tu malá návštěva, tak sháním obecnostvo.

Mo dobře, obecnostvo, dejme tomu. Ale k něčemu je určité navedete...

- To je otázka. Já bych tady potřeboval aspoň sto spřízněných duší, aby mi zatleskali. Zkrátka, to musím. Jak jinak bych si

zařídil popularitu... Já bych chtěl na starý kolena zařít pocit, že se to přece jen někomu líbí. -

Dostí pesimismu a něco konkrétních plánu.

- Ted jedeme do Maďarska na jazzový festival v triu s Michalem Kocábem a Ondřejem Soukupem, pak jedu do NSR do Balve taky na festival hrát s Jasperrem Hoffrem, jako solista. Jinak jsem byl na Kubě... -

A co, bylo tam teploučko?

- Bylo tam krásné teplo a je tam spousta lidí.

Všichni lidé, které jsem potkal, uměli bubnovat. A u nás je o bubeníky taková nouze! Kubánci mají rytmus v krvi.

Děkuju za čerstvé zprávy a těším se na zítř!

/e/

RECENZE

ČESY SVĚTEM I ČASEM

Jako pořadatelé Pražských jazzových dnů rok co rok pevně věříme, že právě ten ročník, který se koná, je svou obsahovou náplní ten nejlepší, ale jak to tak vypadá, ten letošní zaujme přes dosavadní nepřiznanou publiku jedno z nejčestnějších míst v našem vývoji soudobé hudby afroamerické tradice. Po výtečném čtvrtétním koncertě následoval totiž ještě zajímavější páteční večer, který jsme původně samyřeli věnovat modernímu jazzu, ale nakonec s ním vplynul další experimentální pořad. Nled první skupina, brněnské Spektrum, patřila k překvapivě letošních jazzových dnů. Předvedla solidní jazzový rock a výbornou dechovou sekcí a perfektně dupajícími spodem. Tragédií skupiny je, že pochází z Brna a je tudíž pražskému publiku téměř úplně neznámá. Při velmi atraktivním původním repertoáru a možnosti častého vystupování v Praze by se velmi brzy našla mezi nejoblíbenější naše kapely.

Švehlík se konečně probojoval do koncertu. Na první vystoupení před takovými masovými publikem odvedl až neuvěřitelně dobrý výkon beze vší trémy, která by jím svažovala ruce. Hrál hlasitou, ale dobře promyšlenou heavy metal music. Podle toho, co jsme se dozvěděli v kuloárech skupina vypustila pro tuto příležitost ze své kompozice any psychopatického děčka veškeré lyrické pasáže. Je diskutabilní, zda to bylo ke škodě či ku prospěchu věci, ale odlyčtější hard-rock nesmírně zapůsobil na posluchače svou v dobrem slova smyslu monotónní jednoduše. Jsem rád, že mohu Švehlík pochválit za dobře odvedenou práci, protože se členové souboru už asi považovali za zapřísáhlého nepřítele všech švehlíků, stehlíků a podobného zpěvného ptačta.

Třetí soubor večera, Tlůn, odvedl svůj stabilní výkon, plný emocionálně působivého jazzu. Ve skupině vidíme neustálý růst všech členů, který se projevuje jak zvyšující se invenčností jednotlivých muzikantů, tak silným kompozičním talentem pána Suchého, Vandrovce a Freiburga. Trochu na závadu byl špatně intonující sbor, jinak velmi dobrý nápad, který dodal hudbě skupiny nezvyklé zvukové dimenze.

Do přestávky jsme tedy viděli solidní malý rockový big band, hard rockovou kapelu a vybraně moderní jazz. Druhá půlka začala něčím nedefinovatelným, označeným jako Amalgam. Byla to prapodivná směsice folku, rocku, indické hudby, rock and jokes a bůhví čeho ještě. Celý blok Amalgámu

připomínal některé žhavé současné skupiny tzv. nové vlny, tím spíše, že nazrálý cellista byl "totálně punkověj" i s nakrátko zastřiženými vlasy a šerednými černými brýlemi. Skupina střídala okamžiky výjimečné hudební krásy s banalitami, tak jak jim momentální dispozice dala. Ž hudebník se samozřejmě nejvíce líbil Mohan Lal na tabla, dále zdatně mu sekundující Marek na percuase a opravdu s citem hrající Pavel Richter na elektrickou kytaru. Velkou oblibu si získaly teneční vločky hostů. Byl to zajímavý experiment; publikum jej velmi dobře smeslo a vyžádalo si dokonce přidavek v podobě dueta obou rytmických nástrojů.

Horový dech JK byl předposlední skupinou večera, a vysloužil si neméně zasloužený aplaus obecnosti, kteří mělo co ocenovat: živelný výkon všech muzikantů, perfektní hlasovou dispoziční Jany Koubkové, pochodu, která sálala z jejich hudby, jakož i vynikající převzatý i původní repertoár, z něhož okouzila Pikejsova píseň "Žárovka". Horový dech předvedl latinako-americký jazz s řadou nezvyklé jemné vyulitých rockových prvků. Z celého jejich vystoupení sálala lehkost, uvolnění a rozkoš ze hry. Prostě nádherná premiéra.

Závěrečným souborem večera byl polský kvartet Ossian. Předvedl více než čtyřicetiminutovou kompozici Hudba létající ryby, v níž každý z hráčů vystřídal řadu rytmických i melodických nástrojů. Celá jejich hudba byla vytvořena z rozsáhlých ploch, jejichž náplň tkvělo právě v širém prostoru a vnitřního vyždření hudebníků. Hudba Ossianu využívá veskerých inspiračních zdrojů, s kterými se dnešní posluchač setká. Necháme tu podněty z doby pozdně gotické, z hudby primitivních národů, z nesmírně komplikovaných indických rag i kultury karibské oblasti. Prostě od Altamiry po elektronickou hudbu.

Šest kapel, šest různorodých zázitků, ale jeden jednotící dojem. Šest výborných souborů. Na každý z nich stojí za to jít samostatně. Jen je ještě v Praze často vidat! /z/

3xPROČ O DUE BOEMI

PROČ právě oni?

Právě před několika dny vyšla v hantomu nová deska souboru Due Boemi di Praga. Toto album, obsahující skladby našich soudobých skladatelů vážné hudby nas zaujalo natolik, že jsme si dovolili pozvat tento soubor světového významu na letošní 6. FJD a tak trochu tím zakončovat Pražskému jaru.

Due Boemi letos slaví patnácté výročí své existence. Vzniklo v břevnu 1963, kdy spojili své síly brněnský basklarinetista Josef Horák a klavíristka Emma Kovarnova s cílem vytvořit komorní soubor, který by jako první na světě využil možnosti, které basklarinet jako solový nástroj má. K tomu je ovšem nutno počítnout,

že to byl právě Josef Horák, kdo tyto možnosti objevil. Pomocí nové nátiškové a dechové techniky, rozšířením vysokých poloh a změnou držící nastroje zvedl jeho tonový rozsah na 4 a 1/2 oktavy a zlepšil jeho ovladatelnost. Proto jistě ne nadarmo si vysloužil ve světovém odborném tisku titul "Paganiniho basklarinetu."

Oba hudebníci společně projeli snad celou kulturní Evropou. Na jejich kontě jsou řady úspěchů na mezinárodních festivalech, mimo jiné v zalesném Západním Berlíně a ohromné kvantum rozhlasových nahrávek v nejméně pětadvaceti rozhlasových stanicích. Horák kromě toho vystupoval na International Clarinet Clinic v americkém Denveru / kde se setkal s Buddy DeFrancem, kterého jako mladický klarinetista bromova orchestru obdivoval / a jako jeden ze čtrnácti špičkových světových solistů se zúčastnil světové premiéry legendární Stockhausenyovy Musik für ein Haus v Darmstadtu.

PROČ právě Tabu?

Úspěch Due Boemi na světových koncertních pódiích inspiroval velkou řadu světových skladatelů k tomu, aby napsali nebo alespoň autorizovali některou ze svých skladeb přímo pro ně. Horáku archiv dnes obsahuje řadu původních skladeb a autorizací Paula Hindemitha, Bohuslava Martinů, Olivera Messiaena, Earle Browna, Pablo Casalse, Henri Posseura i Karl-Heinze Stockhausena, ale těžiště práce souboru spočívá v propagaci soudobé české hudby. Již 69 českých autorů napsalo pro soubor bohatý repertoár, který se snaží zdrazňovat i na svých českých.

Jedním z těch, kteří pro Due Boemi rádi píší, je Václav Kučera, významný představitel střední generace našich skladatelů. Horák a Kovarnova interpretují dnes už tři Kučerovy kompozice - úsporné a napjaté Duo Drama, dále Invariant, v němž je dvojice posílena přednatočenými zvuky a magnetofonového pasku, a konečně Tabu, napsané přibližně kolem roku 1973. Kučera se v ní nechal inspirovat určitými exotickými rytmy džungle. Cestovatelé a etnografové totiž tvrdí, že domorodci smějí některé z rytmických signálů používat jen ve zvláštních situacích, týkajících se života a smrti. Jinak jsou tabu - přísah zakázány. Snaž by se to dalo vzdáleně přirovnat k signálům SOS. Dramatickou, napjatou atmosférou džungle slyšíme jakoby dozvuky někde se odehrávajícího zapsu jedince o vlastní život. Oscilace mezi bytím a nebytím je vyjadřována dvěma tabu zvuky - muše se u afrických a asijských národů používá k označování zrození člověka, a zvuk bambusů k ohlašování smrti, zatímco basklarinet vyjadřuje instinktivní úzkost kterou člověk v tomto boji o život cítí. Základním smyslem Kučerovy skladby je říci souboru jednu ze základních pravd, kterou by lidská bytost měla pociťovat - dokud je v člověku kousek života, stojí za to se o něj rvát.

PROČ právě na Jazzové dny?

Možná, že se zda někomu neo-

podstatně, že zveme soubor interpretující klasiku na přehlídce jazzových skupin. Už takhle je tu víc než dost rocku a teď ještě klasiku! Kolik jazzu tu potom zbyde?

EXTEMPORE

Během posledních let se v Praze objevilo několik rockových skupin, které se svým pojetím tvorby a její interpretací výrazně liší od ostatní rockové hudby.

Jedním z jejich důležitých znaků /ať si to uvědomují nebo ne/ je fakt, že hudební útvar a jeho byt sebedokonalejší interpretace není cílem, ale pouhým prostředkem, umožňujícím nastolit Nový myšlus, fi, kteří /byť náhodně/ se stávají jejich posluchači, přistupují na jejich hru. Není samozřejmě, že slovo hra má v tomto případě nejméně dva významy. Hra jako manipulace s hudebními nástroji a hra jako analogie světa. Její pravidla nás poučují, že nic nemůže být ušetřeno, nic není tak svaté, aby nemohlo být zneužito, je-li toho zapotřebí. Při vystoupení těchto skupin lze v jediném pořadu slyšet stylově nejrozmanitější hudbu. Od hardrocku přes jazzrockové výlety, písničky, indickou hudbu nebo space-music. /Skupina Extempore uvažovala o tom, že jednu ze svých písní bude hrát jako dechovka./

Hrát si se zvukem, s jeho barvou, s melodií nebo rytmem; hrát si s gestem, se slovem proneseným třeba v "nejnevhodnějším" okamžiku kompozice je možná příliš podivné ve srovnání s paletickými scénami a režií, které se staly posledním konjunkturním výkřikem, kterým dnes utlouká své nadšené publikum i průměrná popkapela. Také sarkasmus, kterým těch několik skupin na ztracené vartě svých snů nešetří nic, ani sebe sama, je pro tilkladem mnohomluvných morousovitých a vznesených textů, sklomujících ve všech pádech kosmos, lásku, zlo, čas, nečas, ba dokonce i věčnost v černobílých proklamacích slohových cvičení hodných známky jedna za snahu a jedna minus za upravení.

Skupiny, které máme na mysli /Extempore, Svehlík, Amalgam, FOK a možná další, o nichž ani nevíme/ si mohou dovolit přepych avantgardnosti, protože jejich členové resignovali na finanční efekt svých občasných koncertů. Již před lety /když ještě neměl s hudbou nic společného/ si to uvědomil vedoucí skupiny Amalgam Vlasta Márek. Amatérismus se mu stal podmínkou, bez níž by nemohl uskutečnit své projekty. Při pohledu do historie si nelze neuvědomit, že první, kdo se vydal tímto směrem, bylo právě Extempore a že mnozí hudebníci skupin Svehlík, FOK, Amalgam, nebo dnes již neexistujícího Elektrobusu jsou nebo byli, než se vydali svojí cestou, jeho členy.

Pro ty, kdož se s Extempore setkávají poprvé, krátký přehled. Z původně folkové kapely, kterou J.J. Neduha sestavil ze svých přátel v roce 1972, po různých personálních změnách vykristalizovala v roce 1974 rocková skupina, jejíž repertoár spočívá v celovečerních

pořadech komponovaných z hudby, zpěvu, řeči a různých legrádek. Těchto pásem bylo sestaveno zatím šest: Pohřeb funebrka; Azbestový guláš; Stehlík; Rocková opereta "Mládí čtyř viselců" /se kterou vystoupili na 5. pražských jazzových dnech v dubnu loňského roku/; Ebonitový samotář a ten, s nímž před vás předstoupí dnes večer; Číslo popisné 121/34. Extempore bude hrát v tomto obsazení:

Jaroslav J. Neduha - kytara, zpěv
Mikoláš Chadima - tenor a alt saxofony, zpěv
Jiří Mareš - kytara
Stanislav Simon - basová kytara, zpěv
Petr Křečan - bicí nástroje
Martha Gotthard-Zelinková - pero.

Hudbu složil Mikoláš Chadima
Text napsal J.J. Neduha
Aranžmá je dílem M. Chadima a P. Křečana
Scénická spolupráce: Ivan Bukovský
Skupina Extempore má pro vás jako obvykle schováno v rukávu nejedno další překvapení.

/pt/

4P PRO ENA

aneb slovo o hudbě experimentální

Pojem experimentální hudba se pro nás obvykle pojí s výstřelky nejmódnější zvukové a elektronické techniky. Poněkud stranou však zůstávají experimenty z oblasti techniky kompoziční. Nové skladební koncepce poskytl nejen větší míru volnosti vyjádření interpretovi, skladby, ale také užívají jako kompozičních prvků zdanlivě vnější vlivy, jakými jsou interpretovo okolí, akustika prostoru, či jeho společenská nadstavba. Do této oblasti spadají i skladby, uváděné dnes pod názvem 4P pro Ena. Brian Eno, propagátor experimentální hudby je popisuje ve studii "Vytvoření a organizace možnosti v umění". Jejich kompoziční technika je založena na vlastnosti každého organismu či systému vytvářet si určitý počet vychodisek, pro další vývoj. Přirozený výběrem jsou posilovány možnosti příznivé a zatracovány ty, které k vývoji přispět nemohou. Skladby /organismy/ jsou přímým vlivem prostředí a okolnosti dotvářeny do konečného tvaru, který samozřejmě z tonoto hlediska je neopakovatelný. Z toho plyne skutečnost, že experimentální hudba nemusí nutně splňovat hlediska tektoniky uměleckého díla; nemusí nutně směřovat k určitému cíli se zákonitými gradacími stupni. Skladby 1-100 Michela Nymana a 57 z Velkého učení Cornelie Cardew jsou organismy vytvořenými několika skladatelskými pokyny jak začnázet s daným materiálem tak, aby se v kompozičním procesu uplatnilo co nejvíce vyše zmíněných vnějších vlivů. Kompozice tak splňují jedno z nejzávažnějších uměleckých kritérií: stavají se odu zem reálného světa, jeho okamžité situace a vyvoje.

Cornelius Cardew Velké učení

Paragraf 7 sborová partitura

--zpívej	3 x	Když základ zmaten je /fl/ nic nemůže být dobře zvladnuto
brum.ndo	2 x	pevně nezničíš /fl/ jako vratké též /fl/ brak /fl/ nezastoupí /fl/ pevně to se nestává /fl/
- zpívej	3 x	pevně nezničíš /fl/ jako vratké též /fl/ brak /fl/ nezastoupí /fl/ pevně to se nestává /fl/
brumendo	2	
--recit	1 x	omyl nemůže zachránit před bažinou a zrádným trním.

KASZAKÓ

Soubor tvoří čtyři hudebníci, kteří získali druhé místo v celostátní soutěži maďarské televize o nejlepší mladé jazzové soliisty (1977). Jeho vedoucí klavírista Frigyes Pleszkán (19, student gymnasia a jazzové konzervatoře v Budapešti, loni nejlepší domácí klavírista) účinkoval jako solista již na mezinárodním jazzovém festivalu ve finské Porí, vedl vlastní trio, a je účastníkem mnoha jazzových akcí ve své zemi. Soubor v tomto složení také loni vystupoval v Gdaňsku. Hraje jazzrock i mainstream. V ČSR jsou poprvé. Složení: Frigyes Pleszkán (piano, vđoudci), Áttila László (g), Jozsef Vajda (b) a János Meszely (ds).

ZTRACENÁ NOTA

Již čelným vlastnostem jazzové hudby vedle řady jiných patří neopakovatelnost okamžiku jazzové tvorby při jejím zrodu. Takové chvíle nelze nijak předpokládat a vůbec už ne plánovat, v nejlepší případě může snad mít hudebník tušení, že "teď by to mohlo být ono". Proto se nejlegendárnější vystoupení odehrála v prostředí klubu a jam sessions a ne v nahrávacích studiích. S rozvojem nahrávací techniky se však situace podstatně zlepšila. Ve světě se prakticky vše natáčí, většinou s vidomým případného použití pro desky, rozhlas, nebo alespoň pro potřeby hudebních archivů. Procentuálně se tedy silně zvýšila naděje na zachycení nejlepších vystoupení předních hudebníků.

Podstatně jiná je situace kolem živého jazzu u nás. To, že tolik našich hudebníků nikdy nenašlo svoji desku v době svého nejpłodnějšího období, lze označit za hazard s lidským snažením, s kulturními hodnotami, s lidskou prací. I tohle desetiletí už něco proměškalo - například nikdy nebyl u nás natočen bandem Stivina a Basika. Je sice pravda, že v posledních letech začaly nahrávat skupiny vyše z jazzového novovzkříšení v začátcích 70 let, ale na druhé straně odpovědní pracovníci neokázali pochopit, že

špičkoví interpreti by měli točit desky během svého nejlepšího období minimálně každý rok. Nejde tu o komerční hlediska, ale o zachování dokumentu patričné úrovně, které budou s časovým odstupem podkladem pro hodnocení vývoje jazzové hudby v Československu.

Pokud ovšem je jazzová hudba její místo na slunci příznané. O nahrávání koncertů Pražských jazzových dnů nikdo zájem neprojevil. (V. K.)

PLAKÁTCVÁ POKRZIE

19. 5. 1978 na výlepkové ploše v Lucerně.

A co slunce
ptá se
proč nesvítil
nevím
já oslepl jsem
jeho záři
a ty máš oči zavřené.

/ anonym /

Vyvětlení k neúčasti pantomimy Pasvilu.

Neopouštělo se mi vytvořit kvalitní pantomimický team - work, s nímž bych mohl vystoupit na PJD v Lucerně. Materiál, který byl k dispozici, nebyl přes veškerou snahu umělecky zpracován na takové úrovni, aby úspěšně obstál po boku špičkových jazzmanů, jako je J. Stivín.

Příčin bylo několik. Já považuji za nejdůležitější nezodpovědný přístup, z kterého pramenila minimální náročnost přípravných zkoušek.

Osobně jsem ztratil odvanu nabídnout divákům slabý odvar mých představ. Jsem proti vystupování za každou cenu a mám sám již určitě kritické nároky na svoji práci: Pantomima není pouze vycpávkovým uměním.

Děkuji jazzové sekci za pochoopení situace. Zachránila nás tak /respektive mě/ před ostudou, kterou by neposloužila ani sobě ani nám.

Jiné verze neúčasti PASVILU na PJD jsou nepravdivé.

Pavel Kočí
ved. PASVILU

Na slovičko s Antonínem MATAUČEM

Co tomu říkáte?

- Slyšel jsem Tlůn, slyšel jsem Amalgam, slyšel jsem Jana Koubkovou. Zajímavé je, že se nám do jednono večeru dostaly dvě úplně jinak myšlenkově směřované kapely. Mám takový pocit, že Amalgam není jazz a Koubková není Amalgam. Je to pro tu jazzovou muziku škoda. I pro ten Amalgam škoda. Amalgam - je mi úplně jasný o co jim tam jde, ale nemohu říct, že se mi to líbí.

Myslím, že nejen pocity, ale i rozum je třeba. Pocity mohou vést i k chaosu, nebo jak říkali naši předkové, i do pekla. Řekl bych to tak: cit, ten dovršuje rozum, ale ne obráceně. Dělat něco bez rozumu znamená chaos. Mně je jasné, na co oni chtějí navazovat - pocity, pudy, duchovní společenství. Nevím, duševně s tím nerezonuju. A k těm jazzovým kapelám - tam jsem veelku doma. Můžu říct, že Tlůn podal velmi slušný výkon. I s tím sborem to bylo moc pěkné. Co mně ale překvapilo, byla Jana Koubková. Je to velmi temperamentní zpěvačka. Podarilo se jí to do té kapely vyloženě nacpat. Myslím, že předvedla něco, co v jazzové muzice zatím třeba scházelo, šťavový drive, skutečně horký dech! /e/

NA SLOVIČKO

Honzka Kroček, medik :

Dnes jsem na prvním koncertě PJD. Musím ještě stihnout Parnas, zítřejší večerní koncert a Parnas a v neděli už musím jet zpátky do Hradce, kde studuji. Lnešní koncert myslím zatím dává to, co dává má : spontánnost a radost. Jsem moc rád, že se nedorozumně v Hajnovce vysvětlilo a jazzové dny mohly být. Bez nich je v městě nuda, i když tu žije několik milionů lidí.

My pořádáme na koleji v Hradci po vzoru PJD hradcecké jazzové dny. Na podzim budou potřetí. Hrál na nich Rudolf Bešek, naposlepy u nás byl Velebný... Škoda, že nas vrátit vyhočila už v jedenáct hodin. Všichni jazzmani, kteří si chtějí zahrát, budou vítáni.

Jiří Průla, stavební technik :

Dnešek byl pro mě namerný žití - vodní zážitek. Odpoledne začal v Malostranské besedě. To, co předvedli Toto Blanke s Beškem bylo ohromné.

Program v Lucerně si mi také líbí. Překvapil mě Amalgam. Moc jsem od nich nečekal. Viděl jsem je totiž několikrát, když byli ještě amatéry.

Ivan, studující VŠE :

Na PJD jsem letos poprvé a abych se přiznal, přišel jsem původně na zítřejší program. Rozhodně ale nelituji, že jsem tu. Z toho, co jsem už slyšel se mi nrozně líbil Sgic. Rozpačitý jsem z výkonu skupiny Svanlík. Nejsem přesvědčený o tom, že na tento koncert patří. Ale je mi zně, že by mohl po čase přinést něco nového. Zatím se těším především na Stivína. Poslouchám ho už šest let a pořád se mi líbí. Je to jedna z mála osobností, které mám poslouchat nepřetržitě.

Kostislav Ovesný, technik :

Dnes jsem se dostal na 6. PJD poprvé. Odpoledne jsem byl v Divadle hudby na Punk Rocku. Ten mě zajímal z hlediska vyzkoušení, ale jako s druhem hudby s ním naprosto nesouhlasím. Myslím si, že je to krok zpět. Hezky byl v Lucerně Louber Spektrum brno. Jinek mám zatím smíšené pocity. Když jsem si, že na PJD rozhodně nepatří. Nevím zatím co k večernímu koncertu říct. A na tonle už se moc těším / na půduu právě přišla Jana Koub-

NÁZORY POSLUCHAČŮ

- Koubková se mi líbila. Dobře scatovala. Dělal dobrou muziku, temperamentní. Taký ten ind byl dobrej na ty conga.

František Urválek

- Včera se mi líbil Svoboda s kvartetem, dneska ještě nevím, no, Koubková, ta si každopádně uměla vybrat muzikanty, dobrá, moderní muzika, jenom ten zvuk - vždyť se to všechno slívá do míšmašu!

Luboš Horák

- Nevím, jako muzikant si to s kdekým roznázím, když udu někoho kritizovat... Ne? No, tedy sbor u Tlůnu byl trochu falešný, už jsem chtěl jít domů, ale pak to začlo být zajímavé. Dost se mi líbila Jana Koubková, kapela výborná, ona taky. Pražské jazzové dny, to je potřebná věc, něco se tu děje a to je důležité.

Jan Chvosta

PUKL

Na četné dotazy a podezření, že populární Mojmir Pukl je fiktivní osoba, odpovídáme jasně NĚ ! Mojmir je skutečný, živý člověk. V některém z prístích zpravodajů, přineseme pravděpodobně /pokud nebude Mojmir nic namítat/ jeho fotografii. O jeho skromnosti svedčí i to, že když jsme ho dnes konečně zastihli na koncertě, začal hned křičet: "Ne, ne, nic vám neřeknu, já s tím nechci nic mít. Ta publicita je hrozná." Na dotaz, jak to, že je tu až dnes, odpověděl: "Já jsem byl na tom koncertu, a to mě zničilo a až dnes jsem byl na punku a tady. Taký finančně je to slabší, HAHAHA. Ty máš pěknou placku, tu bych chtěl, aby me pustili zadarmo do Parnasu na jam, nahaha."

Takže pro letošek si budeme muset toto zajímavé interview opustit. Škoda.

PROGRAM DNES

Malostranská beseda 10.00 a 13.00

- Punk rock

Lucerna 19.00

Kazaků

4P pro Ena

Duo Boemí di Praga

Jiří Stivín & Co.

Co. & Jiří Stivín?

Extempore

Bluesberry

Prováší Bluesberry

Parnas 23.00

Jan session

neděle 21.5. 1978

U Zábranských 9.00

Polský jazz and rock

Lucerna 13.00 a 19.00

ETC

Chasa a M. Křivánková

C. & K. Vocal

Via Lucia a Combo PH

Fusion /NDR/

Uvádí: M. Čuřík

Program 6. PJD určen členům Jazzové sekce, návštěvníkům Jazzových dnů. Vydala Jazzová sekce Svazu hudebníků ČSR; B445/69-květen 78.

VI. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

NEDĚLE
21.5.1978

Jeme v polovině VI. pražských jazzových dnů, největší akce, kterou jazzová sekce dosud uspořádala. Tato akce přichází v době, kdy se totálně v našich podmínkách vyčerpá modní jazzrockový proud a je třeba hledat nové inspirace a nová východiska pro další vývoj hudby afroamerické tradice.

Tímto směrem byly zaměřeny dva koncerty letošních pražských jazzových dnů. Pokusili jsme se seznámit veřejnost i hudebníky s děním v oblasti nové hudby i rocku. Pokusili jsme se představit soubory, které se snaží vyrovnat vlivy orientálních a latinsko-amerických kultur a především jsme

se snažili nutit hudebníky, aby sami pro sebe a pro své dobro zkusili přijít s něčím novým. Řada pokusů vyzněla velmi zajímavě. Viz třeba rockový latinsko-americký jazz Horkého dechu JK nebo ještě očekávaná nouzové přistání Michaela Kocába. Další jsme přelížitost i programové amatérským souborům, aby ukázali, že teorie o tom, že progres a jeho budoucí vývoj tkví především v nich, protože nejsou nuceny přizpůsobovat se komerčním požadavkům kladeným na hudbu se živícího profesionála. I v této oblasti se objevilo mnoho zajímavého. Hardrockový Švehlík i Amalgám různých vlivů Amalgám. A to ještě v prvních dvou

letech, kdy se konala amatérská přehlídka, jsme objevili několik dalších zajímavých kapel, které jistě budou zasluhovat naší pozornosti a péče.

Objevila se i řada sporných otázek a diskutabilních problémů. Všechny směřují k jednomu a témuž cíli; zda totiž půjde vývoj jazzové hudby tam nebo odtá směry, který se nám všechny kapely snažily sugestivně nabídnout. Jsou to diskuse sice bezpředmětné a je v nich příliš mnoho planého teoretizování, ale jistě vedou k tomu, aby si všichni utříbili hlediska a notně zkontrolovali z typicky československého pojetí jazzrocku.

ÚVAHA NAD PODIVNOSTMI

Sestavovatel programu hudebních koncertů či festivalů má v ruce sadu karet, se kterými přichází s publikem zachází podle svých znalostí, schopností, zkušeností a možností. Může hrát o zaručenou návštěvnost, o uměleckou úroveň nebo bezcílně hazardovat s obojím. Vedle toho má určitou povinnost, ke které není nikým pohnán /spíše naopak/ a která souvisí se svědomím organizátora.

Touto povinností je výchova publika, to jest v na šem případě hudebního P.T. posluchačstva. Pořadatel musí svému obecenstvu předkládat věci, které nemusí nebo není schopno ihned akceptovat, a vzhledem časové postupnosti hudebního vývoje, jehož součástí jsou však i slepé ulice. Musí riskovat třeba i posměch /ten konečně ještě citelněji podstupují sami interpreti, kteří jsou vpuštěni před normální publikum/, musí riskovat i vlastní mylku nebo alespoň svůj podíl na ní. Jedině takovým téměř násilným způsobem je však možno alespoň v podvědomí

ovlivnit myšlení průměrně líného konzumenta umění.

Takže snadno pochopíme podiv nad vokálním experimentem seskupení 4P pro Ena, ale jistě se našli v sále posluchači tolerantnější - třeba právě proto, že jejich vnímání bylo již někdy ovlivněno poslechem gotické vokální tvorby, nebo proto, že si z Polska přivezli náhodou vokální tvorbu Pendereckého. Podobně ukázka z bohatého repertoáru se v minulosti setkali třeba s free jazzem nebo dokonce s hudebními kulturami oblastí, které autora této skladby /V. Kučeru/ přímo inspirovali. A tento výchovný trend páchaný na obecenstvo je možno propagovat, aniž by se muselo souhlasit s výrokem T. Scotta, že každá hudba je dobrá. /V.K./

ÚVAHA V POLOVINĚ

Myšlím, že obecenstvo, které chodí na jazzové programy je fajn, ale ... to věčné ale je vždy a všude. Hodně mladých lidí holduje přece jen trochu více rocku, než

ryzí jazzové nebo řekněme jazzrockové tvorbě. Bylo to třeba vidět na koncertě v pátek 19.5., kdy v Lucerně vystoupila skupina Švehlík, která měla fantasticky onlas při prvních takttech, ale jazzové "Spektrum" zdálo se divačky jaksi stranou. Nelze to tak jednoznačně odsuzovat, protože ani při muzice, čerpající ze studnice Orientu / Amalgám, Ossian /, nezůstalo niccišto bez vřelé odezvy. Navzdory velké únavě To se týká hlavně skupiny Ossian, která vystoupila až v závěru programu a její hudba byla příliš těžká hlavám unaveným z dlouhého večera.

Bylo ovšem potěšitelné, že při modernistické skupině Tlžň většina i vyloučené rockových fandů poslouchala se zaujetím, ač je tato hudba specifická a nelze ji zařadit do škatulky jazzové, rockové ani folkové. Je ohromné, že tato nová hudba ovede strhnout a nadchnout mnoho lidí, kteří ji předtím nikdy neslyšeli. Je to výborné i proto, že se v spělejší obecenstvo, které je v menšině rozrostlo a nenatily trapné chvíle jako ve čtvrtek 18.5., kdy zela Lucerna prázdnou.

RECENZE

DALŠÍ EXPERIMENTY V ŽÁRU LUCERNY

Konečně byla zase jednou zaplněná Lucerna. Kdo diváky přitáhl, bůhví. Možná Stivín, možná Extempore, snad fanoušky láká tradice sobotního večera, zavěšeného už delší dobu různým výbojům a experimentům. Kdo šel právě za nimi, jistě si přišel na své.

Jazz, na který jsme zvyklí, zastupovala maďarská skupina Kaszakó. Její výkon se točí kolem vyjíměčně nadaného klavíristy Frigycse Pleszkána. Soubor hrál akustickou formu coreovského jazzrocku a příjemně naladil vnímavé publikum.

Druhým týmem, který se představil v sobotní předhliďce, byla příležitostně sestavená skupina 4 P pro Ena, vedená Luborem Šonkou. Nutno říci, že publiku tak trochu vyrazila dech oběma svými kreačními. Zdá se, že diváci nepochopili, či snad nebyli schopni strývit především skladbu Michaela Nymana pro čtyři klavíry. O něco více se líbil Paragraf 7 Corneliuse Cardewa pro sbor a opella. Asi to bylo tím, že ve sboru mohli pozorovat řadu známých tváří. Československé premiéry této skladby se totiž zúčastnili někteří členové Extempore, CK Vokálu a různí prominenti z hudebních kruhů. A tak jsme se mohli kochat nejen složitě vytvářenou masou zvuku, ale i Neduhou stojícím vedle Rejčka nebo Místrem Skalníkem, který neodolal a opustil práci na upravení tohoto programu jen proto, aby si mohl zazpívat.

Due Boemi Bylo určitě vrcholem koncertu. Předvedli nesmírně dramatickou a vzrušující Kučerovu skladbu Tabu. Pro nejméně 60% sálu to bylo první setkání s moderní artificiozní hudbou, a proto těší, že publikum vespole reagovalo na všechny složité pasáže kompozice. Neméně důležité je, že hned po jejím ukončení se po celé Lucerně rozproudily diskuse o výrazových prostředcích, které jsou v nich 10 minutách, které Tabu trvá, použity. A tak více než o bezesporu absolutně dokonalém interpretačním výkonu, s obdivem musíme hovořit o nesmírně významné kulturně výchovné práci, kterou Due Boemi odvedlo. Přitom jen pár nás informovaných vědělo, že kvůli tomuto jedenáctiminutovému koncertu přijela klavíristka Emma Kovárnová a basklarenetista Josef Horák přímo ze Stuttgartu.

Po přestávce jsme měli možnost seznámit se s novými nápady Jiřího Stivína. V lonáckém roce si nasadil vysokou latku dnes už legendárním biofyzikálním organem. Letos byl daleko umírněnější a předvedl jednu ze svých kreačních za doprovodu magnetofonu. Heská byla i následující sekvence, v níž spojil své síly se svým starým partnerem Rudolfem Daškem.

Závěr večera patřil Extempore, kte-

ré předvedlo pro dnešní koncert speciálně napsanou skladbu "Číslo popisné 121/34". I u nich šlo o výkon daleko umírněnější než v minulém roce. Skupina tentokrát vsadila daleko více na muziku, kterou loni až příliš zakrývala pantomima Paskvil. Je skoro neuvěřitelné, že kapela je schopna po hudební stránce stále růst a přitom šanci k vystupování a z nich vyplývajících hudebních zkušeností má minimálně. Ve své skladbě střídala hardrockové pasáže s moderně znějícím free jazzem /Mikuláš Chadima si přitom zařadil na tenor a altku/ a sóly na popelnice.

Pofadem provázela Bluesberry, skupina hanspaulského ghetta. Hrála folkové blues a příjemně tím pobavila a uvolnila posluchače, kteří se nezdáli být příliš zvyklí především na výboje klasické hudby.

Večer to byl zdařilý, ostatně jako všechny předchozí. Bylo to vidět i slyšet a na své si přišel každý. Jestli pak tomu bude také dnes, při Jazzrockové dílně?

/z/

PROFILY

FUSSION

Když jsme se dnes v ranních hodinách konečně setkali v Parnagu s hudebníky východoněmeckého orchestru Fusion, s mladým kámen ze srdce, o účast tohoto vynikajícího jazzrockového big bandu usilujeme již několik let, a to co se nepodařilo prostřednictvím profesionálních agentur se nám povedlo na vlastní rozumných mezilidských vztazích. Kapela prostě přijela.

Jejími vedoucími, aranžérem a duší je Wolfgang Piedler, hráč na klávesové nástroje. Má za sebou slušnou řádku vystupování v německých orchestrech a s jeho jménem se také setkáváme na deskách Fusion, které vydala nejenom Amiga, ale také východoněmecká firma Vinyl. Pod Piederovým vedením se Fusion důsledně věnuje jazzové a jazzrockové hudbě (občas připomínající experimenty Dona Ellise) a v neposlední řadě i interpretaci blues (mimoходом, příští středu hrají pro televizi s legendárním bluesovým hudebníkem Memphiseem Slimem). Také další hudebníci bigbandu mají pestré muzikantské minulosti. Například trombonista Bernd Swoboda hraje vedle jazzu také klasickou hudbu, bubeník Detlef Kessler je znám z pěkné řádky domácích bigbeatových kapel, saxofonista Volker Schlott studuje soudobou hudbu vážnou na Berlínské konzervatoři atd.

S orchestrem spolupracují i dva zpěváci, Regine Dobberschütz a Johannes Klemm, kteří jsou především známí v NDR s účinkováním v tanečních souborech. Jim vlastně je však pouze jazz a soul, obdivují Raye Charlese, Billie Holidayovou a další světové zpěvačky kapacity (uplyňme např. Stormy Monday Blues v aranžmá W. Piederera).

Orchestr v dnešním složení vystupoval loni na festivalu v Poznani, letos v lednu dvakrát v Západním Berlíně a nyní v Praze.

Obsazení: Max Pflugbeil, Siegnor Rothbart, Claus-Dieter Knispel (tp), Volker Schlott (as, fl), Bernars Swoboda (tb), Jürgen Kratzberger (bass), Charly Eitner (g), Deflef Kessel (ds), Wolfgang Fiedler (key, board, ds), Regine Dobberschütz, Johannes Klemm (vpc).

ETC

Mezi dnešními návštěvníky Lucerny je asi málo lidí, kteří poznají skupinu ETC nebo alespoň Vladimíra Mišika. Snad všichni znají osudy kapele, kterou stihá jedna nepřízen osuda za druhou od těžkých začátků v roce 1974, kdy dokonce neměli ani kde zkoušet, přes řadu různých nepochopení a smrt kytaristy Jiřího Jelínka až k drobným problémům v současnosti. V poslední době se zač, že se aktivita souboru orientuje dvěma směry. Roste stále větší procento jazzem ovlivněných instrumentálek, při nichž si s chutí improvizují kytarista František Franci, houslista Honza Hrubý, baskytarista Vláda Padrtněk a bubeník Pavel Frištský. Na druhé straně vzniká celá řada akustických skladeb, které interpretuje zpěvák Vladimír Mišik buď sam nebo se svými přáteli z ODG.

V dnešním koncertě uslyšíme obě stránky tvorby ETC. Instrumentalky i zralé písně na texty českých básníků Františka Gellnera, Václava Hraběte a Vladimíra Merty v interpretaci Vladimíra Mišika, tentokrát v elektrických verzích rockového souboru.

KDYŽ SE ZEŠERÍ

Když rozsvítí se lucerna a neon blikne poprvé já mívám pocit příšerný a končetiny bez krve

Já mívám pocit mrazivý že už se nikdo nedívá že už se nikdo nedívá té noci, která nastane dneska nastane noc tak typicky česká ve městě s vraskama od hospod zavřená ve zdech z manželských půjček na každé stavbě hromosvod a v troubě bůček

Když rozsvítí se lucerna no zkrátka když se zešerí mám strach že budu nevěrný na Hamletovské večeři

Mám strach že zase po pivu zbavíme se všeho údivu zbavíme se všeho údivu a ta noc která nastane dneska zdát se mi bude marnivě hezká ve městě s vraskama od hospod zavřená ve zdech z manželských půjček na každé střeše hromosvod a v troubě bůček

Když lucerna se rozsvítí no zkrátka když se zešerí tak často člověk pocítí že už si příliš nevěří

Text Jan Burian
Hudba Vladimír Mišik

C&K VOCAL

Popisovat historii C & K Vocalu, by bylo jako popisovat trávu, hroucí se na světlo mezi dlouhými kostkami. Je to historie bojů za obhájení netradičního uměleckého názoru a výrazu. Jeho vznik v roce 1971 byl motivován snahou o vytváření vlastní, stylově nechráněné hudby. Tato motivace se po sedmi letech práce skupiny změnila. Zpěváci přicházeli, odcházeli: "Zpěv je totiž svinetvo," říká Ladislav Kantor, "v krku nejsou ani kolíčky, ani prázce, které by se daly vyměnit. Naše práce vyžaduje osobnosti schopné solového projevu i sborové tvorby a zároveň schopné při práci spolu vyjít."

- Co bylo důležité v minulosti?
"Na začátku není nic důležitéjšího, než schopnost snášet období neúspěchů."

- Co je důležité v současnosti?
"Zúročit talent, schopnosti a zkušenosti členů k novým uměleckým projektům a ne jen k vydělávání peněz."

- Co bude důležité v budoucnosti?
"Moci se v klidu ohlídnout zpět bez nutnosti omlít nad nepříjemnými hloupostmi a odhadnout, kdy lozevední cesta už dal nevede. Bez tohoto odhadu se člověk lehce stane směšným a překáží těm, kteří něco umí a ještě nemohou."

CHASA

repertoár

1. Linecké Fezy/Stanislav Valentin
2. Moře/mírek Veselý
3. Tunel/mírek Veselý
4. Chasanova/ivo Albrecht
5. Byl jsem po škole/Ivo Albrecht

Obsazení:

Mírka Křivánková/zpěv
Pavel Čumelaš/soprán a baryton sax., flétna
Mírek Veselý/Fender piano
Kilob kapka/el. kytara
Ivo Albrecht/el. basa
Richard Lašek/konga, percussion
Ivan Havlíček/bonga, percussion

VIA LUCIS

Cesta světla, tak v symbolickém i pracovním smyslu je vyjádřena náplň práce této skupiny. Skupina se soustřeďuje na rozvoj nového oboru inscenační techniky, na tvorbu optofonických skladeb. Optofonické skladby označují oblast nového druhu umění, založeného na kombinaci optických a zvukových estetických vjemů, přičemž obě formy jsou zcela rovnoprávné. Jejich vzájemnou interferenci vzniká nový vjem.

Výrazným prvkem tvorby této skupiny je použití kinetické laserové projekce jako jednoho z výrazových prvků. Laserové světlo, ba-

revně čistě, intenzivní a efektivní nabízí nešetné možnosti působení na divácké oko. Ve skladbě "Laserové procházka", prezentované se skupinou Combo FH, představuje ukázkou možného použití optofonických prvků včetně laserové projekce v oblasti jazz-rockové tvorby. Skladba vznikla programově k tomuto účelu a byla zkomponována na stejný motiv ve slože fonické i optické.

Interpretaci optického partu provede skupina mladých členů/mládežnická skupina/- B. Doubková, Ing. J. Köhler, uváděná Ing. J. Novotným. Je pro ně zaváděn název "luministé" /v češtině by to znělo jako světelníci/. K interpretaci použité světelné nástroje jsou rovněž z dílny této skupiny jako práce optiků, jemných mechaniků a elektroniků, kteří se podíleli na jejich realizaci. Laser, kterého skupina používá, je zapůjčen výrobcem, n.p. Metra Blansko.

Skupina hostovala již několikrát v zahraničí; v lednu t.r. se představila v Praze v uceleném celovečerním pořadu z oboru symfonické hudby.

Kromě využití v umělecké tvorbě snaží se členové skupiny rozvíjet nejnovější poznatky o působení světla a barvy i v dalších oborech, jako v biologii, v tvorbě pracovního prostředí a v technice.

KYTAROVÝ SUMMIT

V pátek 19.5. vystoupil v ma-loostranské besedě dvojice nejlepších evropských jazzových kytaristů - Toto Blanke a Rudolf Dašek. Obdivuhodná byla souhra obou hráčů jak na akustické kytary, tak na elektrifikované. Zvlášť výborná byla Blankeho svíta, která zněla jako kdyby hrál na moog a ne na strunný nástroj.

Ještě něco málo o Blankem: Narodil se ve Westfalsku v NSR a po studiích pracoval jako architekt. Po vážné dopravní nehodě, která vlastně ovlivnila jeho život, se začal věnovat studiu kytarové hry. Nejprve začal hrát ve svém triu a od roku 1969 hrál s holandských pianistou Jasperem van Hofem. V roce 1973 podnikl turné s flétnistou Jeremy Steigem.

Navštívil jedenáct asijských států, všichni východoevropské země a také Afriku. Hrál s mnoha evropskými jazzmany a v roce 1977 se stáhl na jazzovém festivalu ve Wroclavi s Rudolfem Daškem a od té doby si spolu také někdy zahrávají. Nyní hraje Toto Blanke se skupinou Elektrický cirkus kde krom západní rytmiky hraje také devatenáctiletý maďarský saxofonista Lakatos, který působí momentálně v NSR / mimochodem hraje s ním i někdy Vesela/ Na závěr ještě jedna zajímavost - vyhledové by měla být Blankemu LP deska natočená v Suprapponu, společně s Tony Scottem a českými jazzmany.

NA SLOVÍČKO

Včera byl bezvadnej Amalgam, dnes se těším na Neauhu.

/Josef Moravec, Praha /

Smutně musím přiznat, že letošní PJD mi připadají méně podařené než minulé ročníky. Experimenty jsou dobrá věc, ale nesmí jim chybět nápad. Tonle ale neplatí o prvním koncertu. Ten byl vynikající. Výborný byl Kozel, JOČR a Jana Koubková - ta mě úplně nadchla.

/Vojtěch Hueber, red. S. slova/

PUNK ROCK

Z ankety k pořadu J.Vlčka
Punk rock

1. Pokus se, prosím, vyjádřit svůj vztah k hudbě, kterou jsi dnes slyšel.

- 5% poslechnu se zavřenými očima, 45% jít si zatrsat a 50% vyhodit.

- Punk je krásný noční motýl.
- Jeden alžírsky anarchista vhodil bombu do kavárny a zabil asi 20 lidí. Když ho chytili, sezeptali se proč to udělal. Řekl: "Chtěl jsem už konečně praštit do těch tupejších ksichtů."

-Dokonale koresponduje s mými současnými životními pocity deprese a neurozy.

- hejstý dojem. Cítím, že to tady už bylo, třeba to někdy vypadalo trošku jinak."

- Život je filmem obalená tableta. Uchnovat v chlaunu a teamu.

- Americký punk bys poslouchal doma, ten anglický s pavem v ruce a hlavě.

- Poslouchám i horší.

2. Máš pocit, že ti punk rock může něco říci?

- Jasně! Punk rock je balzám na naše duše, upějíci pod okovanou botkou Jirky Schellingera.

- Přivítal bych překlad textů.

- Nejlepší jsou Stones a Zeppelin!

- Snad přiblížit pocit totalní bezradnosti, s nímž si jaksi odporuje živý rtmus většiny skladeb. Ale my přece bezradni nejsme!

- Asi mě moc nezaujal.

- Problémy přetechizovaného světa se nás zdaleka netýkají do té míry jako v USA. Snad za x let.

3. Existuje podle tebe nějaké východisko, z kterého může punk ovlivnit naši hudbu?

- Ne.

- Naše hudba se nenechá, nenechává a nebude přece nechávat ovlivňovat.

- Spontánnost, dravost, ale hlavně angažovanost!

- Leda, že by se některé skupiny snažily zařadit do svého repertoaru něco z těchto skladeb a dále z nich pak vycházet ve vlastní tvorbě.

- Myslím, že ne. Naše neantagonistická společnost nikdy nemůže dojít do toho stadia aby podporovala osamění a pocit bezradně.

- Ona spontánnost a živelnost, v níž je zakotven onen snar-chistický podtext se těžko uplatní v precitlivělých podmínkách kulturního estétství.

- Už se stalo.

4. Chápeš punk jako progresivní složku rockové hudby, nebo jako krok zpět? Lokáls bys svůj názor odůvodnit?

- Chceme - li pokročit vpřed, musíme vycházet z minulosti. Půlka nevymyslel nic nového, jen to zdůraznil: zahájil protibázeň! Ti, kteří byli napadeni, začali napadat napadajícího.

TEN SE MÁ!

Dáv před Lucernou nučí, lístky se kupují, prodávaj, staří znami se živě zdraví. Někteří pomačkávají v ruce poslední dvacetikorunu všichni postavají a nasávají poslední doušky čistého vzduchu, než je pohltí klimatizační systém sálu Lucerna.

"Ten se má, má placku!"

"Kdo?"

"Tamten."

Ke vchodu se řítí přehrbený mladík náruč plnou plákatů a "kouzelná" placka mu otvírá vstup, aniž by musel v kapse lovit vstupenku.

Začíná koncert, návštěvníci usedají k příjemnému poslechu jen "tamten" předava ostatním výsledkem včerejšího nočního, spíše dnešního ranního snění. Zpravodaj, různé tiskové a slovní informace.

Koncert končí. Návštěvníci usedají do příjemně vytopených tramvajů, jen "tamten" sklízí donesené materiály, ukládá svůj dočasný stánek a stěhuje věci na zítřek.

Je pozdě po půlnoci. I posluchači ze vzdálenějších částí Prahy už přemýšlí, na kterou polovinu se mají v posteli překlít a "tamten" spolu s ostatními nadšenci usedá v redakci ke stolu, jednou rukou uchopí horký hrnek čaje, který mu podávají přes rameno a druhou už třímá tužku a stylizuje úvod a členku na příští den. Pět psacích strojů nepřetržitě klepe, pět úst diktuje, dva páry uší jsou nalepeny na kazetový magnetofon, z něhož je slyšet útržky rozhovorů. Místností se líne příjemná melodie Rolling Stones. Další píší, diskutují, nebo jen svou přítomností zpřijemňují ostatním tyto chvíle a snaží se jim pomoci zapomenout na čas a únavu, která se po půlce VI. Jazzových dnů již nutně musí projevit.

Jsou tři hodiny ráno. Teď už spí skoro každý. A "tamten" s ostatními se ubírá k domovu, aby brzo ráno byl v zaměstnání.

Je po práci. Většina mladých lidí jde domů, aby se v klicu připravila na dnešní večer v Lucerně. Jen "tamten" jede do tiskárny pro nový zpravodaj, nové plakaty a informace.

Dáv před Lucernou nučí. Lístky se kupují a prodávaj. Staří znami se živě zdraví, někteří pomačkávají v ruce další poslední dvacetikorunu. Všichni postavají a nasávají poslední doušky čistého vzduchu, než je pohltí klimatizační systém sálu Lucerna.

"Ten se má, má placku!"

"Ten se má ???"

ABYSTE MOHLI ČÍST

Každý návštěvník 6. PJD má možnost zakoupit si v našem informačním stánku denní zpravodaj. Je mnoho těch, kteří se po-

zastavují nad jeno cenou. Zdá se, že ne všichni si uvědomují, co práce, nervů, starostí a času je v tomto dvoulistě ukryto.

Tak tedy - v první řadě je třeba vymyslet, co napsat. Udělat rozhovory, zúčastnit se maximálně postřehy a napsat recenze. Pak přichází na řadu korektura, přepisování na stroji do sloupců a nakonec grafické ztvárnění a zhotovení makety pro tiskárnu. A to vše za jedinou noc, včetně snědnutí koncertu. No - a v šest ráno musí být maketa předána do tisku. Ve čtyři hodiny odpoledne je zpravodaj vyveden z tiskárny a dopraven do Lucerny. Potom už stačí přeložit každý z 2 500 kusů / dnes 3 500 / a vy můžete začít číst.

Takže vás to stojí pouhé tři koruny. Redakční radu několik hodin spánku. / I /

Jan Hejžek, publicista, před vystoupením skupiny 4 P pro Ena :

- Jak ses ty, hudební kritik dostal ke zpěvu ?

- Já zpívat pořád, ale pro veřejnost to bude dneska poprvé. Za poskytnutí této příležitosti děkuji neuvěřitelně důvěřivému Luboru Šonkovi. Jsem velice šťasten, že se mi podařilo to, o čem marně snili Beatles, Rolling - Stones, Simon a Garfunkel, Frank Zappa a několik dalších - totiž zpívat v Lucerně. Nezakrývám ovšem, že s odní po hnutkou bylo vyvrátit obvyklá tvrzení s dopisů patnáctiletých dívek, kterými reagují na mé recenze Gotta, Kornu, Scnelingera a dalších. Píší, že bych sgn nikdy nedovedl zaspívat ani ton.

- Před koncertem jste něco zkoušeli na póciu. Co jste řekli o vašem vystoupení jako zpěvák ?

- Jako zpěvákovi se mi to zpívalo zatím dobře. Vadil mi jenom konkurenční baryton J. Cerhy...

- A jako hudební kritik ?

- Jako kritikovi by se mi o takovém experimentu jistě psalo lépe a radostněji než třeba o mnohých vytvořech programové neexperimentálních.

- Jak se před vystoupením cítíš ?

- Celý den jsem si šetřil hlas. Nejedl jsem a nepil, takže jsem mimo jiné ulovil i tři bobříky. Jestli se nervově nezhroutím, dopadne to tedy vycorně.

Ladislav Kantor :

- PJD jsou pro mě vřeholna a těžko uvěřitelná usalost. Obdivují lidi, kteří je v takovém rozsahu připravili. Deset dní v takových rozměrech a kvalitě ! Já totiž vím, že za to nejsou placeni a dělají to po večerech...

Pokaždé, když jde o vystupování na tak specifickém hřišti, ja-

ku jsou například PJD, předcházi mo určité napětí, protože naše hudba není specificky žánrově vymezená, ale zasahuje několik žánrů. Pro nás je zajímavé i vystoupení s Extempore a souborem 4P pro Ena. Co budeme hrát zítřa? Počkejte moment, ja se zeptám Cerhy.... Bude to průřez tím, k čemu jsme se v současnosti dostali. V podstatě to, co děláme s Mertou v Ateliéru.

Co si myslím o 4 P pro Ena... Můžu na to odpovědět až dozpíváme? Odpoledne jsem slyšel asi jen čtyři takty, protože nám vybuchla technika...

Po vystoupení :
- Ja bych o tom radši nemluvil

Maďarská kapela se mi líbila, to byla taková pohoda, nic překomplikovaného. A Stivín !! Od toho jsem se nemohla otrhnout. Ten ma vždy originální nápady. Dneska jich měl několik a nejlepší byl ten, že přivedl Daška.

/ Irena z Prahy, 25 let /

Jak dál po 9. dubnu

Po ročním chaosu v Jazzové sekci, který vyvrcholil nedělní schůzí dne 9. května 1978 v sále Hájnovky nastává období, které povede ke stabilizování vnitřní situace po stránce hospodářské, organizační, právní a finanční. Záruky, které Jazzová sekce k další činnosti obdržela od Ústředního výboru Svazu hudebníků v nížem nastenoují pravomoc Jazzové sekce, rozsah její činnosti, náplň práce, organizační strukturu nebo způsob finančního hospodaření, jaké existovaly před 9. dubnem 1978.

Proto Jazzová sekce veřejně poděkovala na schůzi v Hájnovce Svazu hudebníků za poskytnuté záruky, a dnes chce touto formou PODĚKOVAT VŠEM JAZZMÁNŮM ZA REAKCI NA VÝZVU Z 30. 3. 1978. Výbor Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR i stáb aktivistů budou v nezměněném složení i nadále pracovat ve prospěch hudby, kterou máme rádi. Děkujeme.

PROGRAM DNES

V Záhorských 9.00

Polský jazz a rock

LUCERNA 13.00 a 19.00

STC

Chaza a M. Hřivánková

C. & K. Vocal

Via Lucie a Combo PH

Parion /RDM/

Uvádí: M. Čuřík

ZÍTRA

Pondělí 22. května

Malostranská Beseda 20.00

Skupina Jaroslava Kozá a

Orkestrand prazských kvintinů

Program 6. PJD určen členům Jazzové sekce, návštěvníkům Jazzových dnů. Vydala Jazzová sekce Svazu hudebníků ČSR; 8445/69-květen 78.